

MESTERVERKET

La oss bøye våre hoder nå for bønn. Mens våre hoder og hjerter er bøyd innfor Gud, lurer jeg—jeg på hvor mange her inne som har et bønnebegjær som de ønsker at Gud skal huske på, ved bare å løfte opp hendene? Nå, hold bønnebegjæret ditt i ditt hjerte nå mens vi ber.

² Herre Jesus, Du Kilde, den uttømmelige Livets Kilde, strøm gjennom oss i dag, Herre, og rens oss fra all vantro og all synd, slik at vi kan stå i Ditt Nærvær nå, vitende om at det er behov iblant oss, at vi vet at vi er syndere og ikke—ikke verdig noen velsignelse. Men så når vi tenker på Ham Som kom og tok våre synder! Så, når Hans Blod er der, er det ikke—er det ikke oss i Guds Nærvær, det er Ham. Det er bare vår stemme gjennom Hans Blod. Hans Blod taler. Å Gud, så rens våre hjerter fra synd og vantro.

³ Gi oss vårt hjertes ønsker, for vi har i sannhet disse ønskene for å tjene Deg. Under disse svekkende omstendighetene og lidelsene, og verdens ting som blir lagt på oss noen ganger, for å fullkommengjøre oss; det er blitt oss fortalt. Derfor sa Han, “Undre dere ikke over at disse prøvelsene kommer.” De samvirker bare til vårt beste og for å fullkommengjøre oss, og føre oss til det stedet. Disse mektige ørken-erfaringene, hvor rettferdige menn blir formet til troende, vi—vi takker Deg for disse erfaringene, Herre. Vi ville ingen måte, på ingen måte ønske å gjøre noe imot Din vilje. Men vi ber, Far, at vi i dette må bli ført nærmere Deg.

⁴ Og når byrdene er så tunge at vi ikke kan gå videre, så løfter vi våre hender og roper til vår Far. Hør da fra Himmelen, Herre.

Helbred oss, gjør oss friske, for Guds Rikes skyld.

Velsign Ditt Ord denne morgenen, Herre. Ditt Ord er Sannheten.

⁵ Og vi er samlet her nå i menigheten. Vi ber for broder Neville, og for broder Capps, og broder Collins, og resten av forkynnerne, og—og tillitsmennene, diakonene, og hele lekfolket, og de fremmede hos oss. Må dette bli en dag som vi lenge vil huske, på grunn av Ditt Nærvær.

⁶ Vi er her under stor forventning denne morgenen, Herre. Ble varslet bare på kort tid, kalt sammen. Vi føler at det er for en hensikt. Må Din hensikt bli oppnådd, Herre. For vi ber om det i Jesu Navn, og vi overgir oss selv. Amen.

⁷ Det er storartet å være her og å være samlet med denne menigheten full av mennesker. Jeg forventet ikke at knapt noen ville være her denne morgenen, for jeg visste nesten ikke, selv, at jeg skulle være her.

⁸ Vi kom nettopp hjem fra Philadelphia. Og jeg kom hjem, og trodde jeg måtte dra til Arizona med det samme, for å ha et begravelses-møte for en venn av meg, kaptein Jim Moseley, en veldig kjær, gudfryktig gutt som jeg ledet til Kristus for ikke lenge siden, de tre Moseley-brødrene. Og en av dem styrtet, og var i flyet her om dagen, og ble drept øyeblikkelig. Lå i ilden i ti timer før de kom til ham. Så Lee er tjue-åtte år gammel, hans kone er tjue-seks, og—og etterlater seg tre små barn; den eldste, syv. Veldig trist. Og de. . . Da de fikk ham inn, så måtte de begrave ham neste dag. Så jeg bare. . . Jeg fikk ikke dratt. Og jeg bare skrev ned, eller sendte med telegram, hva jeg skulle si, eller hva jeg ville ha sagt i broder Moseleys begravelse. Noen av disse tingene kan vi ikke forstå, men likevel utvirker Han alle ting helt riktig.

⁹ Vi er her i Herrens tjeneste, denne morgenen, vet at—at—at vi tror Gud, at vi tror at Han vil gjøre alt helt nøyaktig riktig. Uansett hva det er, og hvordan det blir, vet vi at det må “virke til det gode.” Han lovet det. Det er nødt til å bli slik. Noen ganger kan vi ikke forstå det, blir veldig komplisert til tider, men likevel vet vi at det er Sannheten, fordi Bibelen sier det er Sannheten. Og Bibelen, for oss, er Gud i bokstavform.

¹⁰ Nå, vi må plassere vår tro et sted. Og hvis—hvis jeg eller noen av oss, i livet, prøvde å gjøre suksess i livet og ble, mange ganger, en mangemillionær, men hva skal vi gjøre med det? Vi må komme ned til veiens slutt, og hva—hva gagner det oss da? Skjønner? Og penger er et—et verdibevis, det er et bytte, men du kan ikke bytte det for Liv. Bare Gud har Liv.

¹¹ Så vi—vi innser at vi er her i en negativ form. Og så lenge som det er et negativ, må det være et positiv. Det kan ikke være et negativ uten et positiv, ser dere, fordi det er på grunn av det positive som skaper det negative. Akkurat som at du hadde et negativ-bilde av en gjenstand. Det må være en gjenstand et sted, eller for å treffe, lyset treffer linsen, ellers ville det ikke vært noe—noe negativ. Så når vi ser at vårt liv her er i det negative, og vet at vi er i bildet av et liv et sted, da vet vi at det er et positiv et sted som lyset har truffet, og det har reflektert noe her på jorden. Og vi er bare den refleksjonen. Den ekte gjenstanden er et sted. Om det ikke er slik, er jeg den mest forførte mannen i verden; jeg har brukt livet mitt til ingen nytte. Men jeg vet, uten en skygge av tvil, at det er der. Skjønner? Det er derfor vi er her. Skjønner?

¹² Når jeg ser dere komme tvers over landet, på kort tids varsel, og noen ganger uten å vite sikkert, så får det meg til å føle meg virkelig liten når jeg kommer inn i et møte som dette; å tenke på at jeg kjenner mennesker her som har reist hundrevis av miles, bare for å være her noen få minutter i møtet, bare for å sitte her.

13 En kvinne kom nettopp med en bemerkning, kom inn her om dagen og sa, “Vis meg hvor mannen har gått, og la meg gå etter ham, på bakken,” sa, “så vil jeg bli frisk.” Nå, folk tror på deg på den måten, og du er en representant for Kristus, så hva skulle vi gjøre? Vi skulle være veldig forsiktige, fordi du ødelegger ikke bare deg selv med galt, du ødelegger andre som følger deg.

14 Så, jeg kjenner ingen denominasjon eller noe å ta dere til. Det er bare én ting jeg har min tro på. Hvis dere tror meg, følg det jeg sier dere. Fordi, jeg tror Bibelen, det er Guds Ord. Andre ting mislykkes. Jeg er bare... Han er Livet. Han er Ordet.

15 Nå, jeg vet at dere... Når jeg kommer hit, oppholder jeg dere lenge. Jeg ba til Gud, da jeg følte at jeg ønsket å komme hit i dag. Jeg har hatt så mange samtaler og telefoner, og så videre. Jeg måtte møte noen av dem denne morgenen. Og jeg sa, “Vel, broder Neville vil uten tvil be meg om å tale.” Det var fredag. Og jeg sa, “Broder Neville vil sannsynligvis be meg om å tale. Og når jeg gjør det, så ber jeg, Gud...” Det var så varmt, vært så varmt. Og Han var god som sendte oss regn og brøt den skikkelig ekstreme heten, og ga oss en god morgen denne morgenen. Jeg ber om at Hans godhet vil strømme ned over hver enkelt av dere, så dere alltid vil huske å ha vært her denne morgenen. Må Hans nåde og velsignelser være over dere!

16 I går kveld besøkte jeg en venn som var syk, broder Bill Dauch. Jeg ser ham ikke her denne morgenen. Av en eller annen grunn, gjør jeg ikke det. Åh, her er han. Han er... Ja. Og jeg tenkte, “En gammel mann på nitti-en år, og stormer fortsatt tvers over landet, gjennom ørkenene, og over de snødekte fjellene og de glatte veiene. Han trenger ikke gjøre det. Gud har vært god mot ham; han trenger ikke gjøre det. Han kunne sitte hjemme og ha tjenere som viftet seg, hvis han ønsket.” Men, noe skjedde med Bill Dauch, han ble født på ny. Og da det skjedde, kom noe inn i hans hjerte, slik at alt han lever for er å være på disse møtene. Og derfor hvis jeg skal være Guds munnstykke, ville jeg bedra en venn? Jeg ville heller dø. Så la meg fortelle ham nøyaktig hva som er Sannheten fra denne Bibelen. Så, det er Guds Ord. Jeg gjentar bare hva Han sa.

Nå ønsker jeg å lese noe ut fra Bibelen.

17 Før vi leser, ønsker jeg å—å si at jeg tror i kveld er nattverds-kvelden. Og dere som er her lokalt fra... Selvsagt, de andre menneskene vil sannsynligvis reise tilbake til sine hjem, fordi de må dra på jobb. Dere som er lokalt her i forsamlingen, husk, brødrene vil holde nattverd i kveld.

18 Nå, jeg venter på det endelige kallet for Afrika. De ville ikke, vil ikke slippe meg inn som en misjonær. Så den eneste måten jeg kan dra inn, ned... Jeg drar til Kenya, Uganda,

og—og Tanganyika. Og den eneste måten jeg kan dra inn. . . Først, menighetene vil ikke slippe deg inn, for de vil at jeg skal forkynne noe på *denne* måten og *den* måten, nede i Afrika. Og jeg vil ikke dra inn slik. Jeg ville ikke være hyklersk nok for å gjøre det. Så jeg forteller dem heller, “Nei, sir, jeg vil bare forkynne nøyaktig det Gud legger på mitt hjerte, og det er alt.” Skjønner? Og jeg er sikker på at det ikke vil være det de prøver å få meg til å undervise. Så, treenighets-dåp, og slikt som det, og bråke med dem. Nei.

¹⁹ Men jeg er blitt bedt til et stort stevne, av broder Boze. Det er like før det begynner å demre litt for ham hva vi tror. Og derfor har jeg bedt om å komme inn som om jeg skal på en jakttur. Hvis de slipper meg inn, som om jeg skal inn å jakte. . . Hvis jeg kan få noen til å si at de skal ha meg med på jakt, så når jeg kommer inn der, er legen—legen der på ambassaden, er en personlig venn av meg, fra Chicago. Og så snart jeg kommer inn der, sier han, “Vel, her er broder Branham her borte. La oss ha et møte.” Så, etter jeg har kommet dit, kan ikke ambassaden utvise meg. Hvis de. . . Så de prøver å løse det nå. Så jeg stoler på at det. . . Hvis det er Guds vilje, vil det ordne seg på den måten. Skjønner? Det—det er bare overgitt til Ham. Hvis ikke, så vil jeg gi dere beskjed. Jeg vil ikke. . .

²⁰ Hvis det er Guds vilje, da, vil jeg tale over de Syv Trompeter. Og det vil bli cirka et åtte-dagers møte, og vi kommer ikke til å være her på tabernaklet, kanskje. Vi prøver å skaffe et auditorium her.

²¹ Nå hadde jeg aldri tenkt på, at dette nye auditoriet som nettopp er bygd her, det er nøyaktig der jeg så Jesus første gang i visjon. Nå er det bygd, auditorium bygd rett over det samme stedet. Jeg dro rett dit her om dagen, for å se. Da jeg kikket og så Ham kikke mot øst, dere husker at dere hørte jeg fortalte om det, da jeg var der ute og ba for faren min; en—en liten gutt, bare en gutte-predikant. Det var der jeg så Ham. Steg, kikket på Ham; Han hadde Sitt hode snudd til siden fra meg. Jeg fortsatte å gå rundt, og rensket halsen, i en sivåker. Og jeg fortsatte og kikke, og Han snudde Seg ikke. Deretter ropte jeg navnet Hans, “Jesus.” Og Han snudde Seg rundt, holdt armene Sine ut, og det er alt jeg husker inntil det lysnet. Og så kom jeg tilbake fra åkeren, da det begynte å lysne.

Så kanskje Herren vil la meg forkynne Trompetene der. Hvor enn det er, la Guds vilje skje.

²² Slå opp i Biblene deres nå, til Jesaja det femti-. . . 53. kapitlet av Jesaja.

Nå, vi stoler på at Gud vil velsigne våre spede forsøk på å komme sammen denne morgenen. Vi kom nettopp ned fra Philadelphia, der jeg var på stevnet til Full Gospel Business Men, og lyttet til deres forskjellige vitnesbyrd og så videre, der oppe.

²³ Så jeg, på vei ned, ble jeg . . . Billy Paul og jeg, og Rebekka og lille Collins jente, lille Betty Collins. Og Billy har et veldig godt sovehjerte, og Becky har et enda bedre, og derfor . . . Betty og jeg snakket. Og hun satt bak med Becky, i baksetet. Og jeg så noe på veien, skje; og, da jeg gjorde det, var det noe som slo meg. Og Betty, hvis hun er her, hun la merke til at jeg sluttet å snakke og begynte å skrive noe ned. Det var der jeg fikk denne teksten for denne morgenen.

²⁴ La oss nå reise oss. Hvis vi . . . Nå står vi for å vise ærbødighet for Guds Ord, mens jeg leser Jesaja det 53. kapitlet.

Hvem trodde det budskap vi hørte? Og for hvem ble Herrens arm åpenbart?

Legg merke til, det er et spørsmål, til å begynne med.

For han skal vokse opp som en skjør plante for hans åsyn, og som et rotskudd av . . . tørr jord. Han har ingen skikkelse og ingen herlighet; og når vi ser ham, har han ingen skjønnhet så vi kan ha vår lyst i ham.

Han er foraktet og forkastet av mennesker; en sorgens mann, . . . vel kjent med dyp sorg. Han var som en som folk skjuler sitt ansikt for; han var foraktet, og vi aktet ham for intet.

Sannelig, vår dype smerte har han tatt på seg, og våre sorger har han båret. Men vi aktet ham for plaget, slått av Gud, og gjort elendig.

Men han ble såret for våre overtredelser, han ble knust for våre misgjerninger. Straffen lå på ham, for at vi skulle ha fred, og ved hans sår ble vi helbredet.

Vi for alle vill som får; vi vendte oss hver til sin vei. Men Herren lot den skyld som lå på oss alle, ramme ham.

Han ble mishandlet, og . . . ble plaget, men han opplot ikke sin munn, lik et lam som føres bort for å slaktes, og lik et får som tier når de klipper det. Han opplot ikke sin munn.

Etter fengsel og dom ble han tatt bort, men hvem kan forklare det for hans generasjon? For han ble utryddet av de levendes land, fordi mitt folks misgjerninger rammet ham.

De ga ham hans grav blant ugudelige, men hos en rik var han i sin død; for han har ikke gjort noen urett, og det var ikke svik i hans munn.

Men det behaget Herren å knuse ham; han . . . han slo ham med lidelse. Når du gjør hans sjel til et syndoffer, skal han se sin ætt, og han skal leve lenge, og Herrens vilje skal ha fremgang ved hans hånd.

Og fordi hans sjel har hatt møye, skal han se det og mettes. Ved hans kunnskap skal mange rettferdige tjenere bli rettferdiggjort . . . mange; for han skal bære deres misgjerning.

Derfor vil jeg gi ham en arvedel med de mektige, og . . . skal dele byttet med de sterke; fordi han har uttømt sin sjel til døden, og ble regnet blant overtreidere; han som bar manges synd, og gikk i forbønn for overtreidere.

25 Gud Fader, Ditt Ord er en Lampe, Lyset som lyser opp stien til enhver troende inn til Guds Nærvær, idet Det bærer oss som en lykt i vår hånd. Du har ikke tilveiebrakt nok til at vi skulle se enden fra begynnelsen, og, men jeg vandrer med tro. Men slik som en mann går gjennom en mørk skog om natten, og det er der vi er; lyset som han holder, tilveiebringer bare steg for steg. Men stien, fører dog oppover, bare vandre med Lyset. Og må Lyset skinne i dag på Ordet, for å lede oss ett steg videre til Guds Rike. For vi ber om det i Jesu Navn. Amen.

Vær så god og sitt.

26 Emnet som jeg føler for å tale om for forsamlingen i dag er: *Mesterverket*.

Det kan virke nokså underlig å ta en—en Skriftlesning som dette, fra—fra et av de mest forslåtte og morderiske bildene fra Bibelen, som når Bibelen sier, at, “Denne fullkomne Tjeneren som ble mishandlet, og slått, og plaget,” og likevel ta en tekst fra det, som, *Mesterverket*. Veldig underlig. Men jeg er . . .

27 Jeg tenker, denne morgenen, mens vi reiser tilbake, jeg gjør det, noen få år. Jeg ble invitert opp til Forest Lawn, i—i California, ovenfor Los Angeles. Den viktigste grunnen til at jeg dro opp der var for å besøke graven til—til Aimee Semple McPherson, grunnleggeren av Foursquare-bevegelsen. Og jeg dro til hennes—hennes grav. Og selv om jeg—jeg er uenig med kvinnen, som en forkynner, men, likevel, i mitt hjerte, gir jeg beundring og respekt for—for hva hun stod for, i tiden, og forfølgelsen og slikt hun måtte gå gjennom, og tiden da hun var her på jorden. Og så for hennes—hennes elskede sønn, som er en bestevenn av meg, Rolf McPherson.

28 Og en gruppe forkynnere, vi dro opp dit. Og de . . . vi hadde ikke tid til å gå inn på . . . inn på stedet der de har kremasjonen, og la kroppene i en—en liten boks på siden av veggen.

29 Og der inne har de noen usedvanlige ting, slikt som den Siste Nattverd. Og det er belyst av det virkelige lyset fra solen. Og de—de har en vinduslem slik at det gir dem . . . Når de går inn, er det lyst; og så idet—idet de begynner å snakke, mørkner det til. Og etter en stund blir det helt mørkt, og deretter går folket ut. Og de har alle sammen Nattverden.

³⁰ Og kvinnen som holdt på hemmeligheten om hvordan hamre ut dette glasset til dette, ja, lage disse bildene, ja, det—det kom gjennom en familie, fra mange år tilbake. Og kunsten ble bare gitt til barna, og den siste var en kvinne. Og de gjorde i stand dette bildet. Og da de begynte å forme og brenne glasset, steke det, av Judas Iskariot, så sprakk det. Deretter prøvde de igjen, og det sprakk igjen. Og hun sa, “Kanskje Herren ikke vil ha Sin fiende avbildet ved siden av Seg.” Og sa, “Hvis det sprekker igjen, vil vi ikke fullføre bildet.” Men det holdt den gangen. Så, selvfølgelig, det var en slående ting, og hvordan at slike ting skjer.

³¹ Men, så, en av de viktigste tingene som interesserte meg i Forest Lawn, var Michelangelos, den mektige skulpturen, statuen av Moses. Det var en—en reproduksjon der, selvfølgelig. Det er ikke originalen, men det var slikt et—et mektig mesterverk. Og mens jeg stod og kikket på den, likte jeg—jeg den, noe som ser ut som det (representerer) har noe ved seg.

³² Jeg liker kunst, veldig godt. Jeg tror Gud er i kunst. Jeg tror Gud er i musikk. Jeg tror Gud er i naturen. Gud er overalt. Og alt som er i motsetning til det originale er en forvrengning. Gud er i dans; ikke den slags dans dere gjør her. Men når Guds sønner og døtre er i Guds Ånd, ser dere, det er dans. Men slik vi måtte slite med til klokken to denne morgenen, der oppe i bakgaten, det er forvrengningen av det.

³³ Men, dette, og mesterverket som Michelangelo hadde—hadde lagd, det—det kostet ham noe å gjøre det—det. Han var en stor mann, og det kostet en stor del av livet hans, fordi han brukte mange, mange år på utskjæringen. Tok bare en stein og av—av marmor, og ble ved med å skjære den ut. Og, ser dere, bare mannen, skulptøren selv, har i sitt sinn det han prøver å gjøre. Han, han er den ene. Du kan gå bort og si til ham, “Hvorfor hakker du på den steinen?” For den utenforstående, som ikke vet hva som er i hans hjerte, er det tøv. Men for mannen, skulptøren selv, han—han har en—en visjon i sitt sinn, hva han prøver å lage, og han prøver å reprodusere det han har i tankene sine i form av en—av en statue. Det er grunnen til at han graver den ut av steinene.

³⁴ Og for å gjøre, dette, må du starte riktig, i begynnelsen, og du må følge mønsteret. Skjønner? Du kan ikke ta et lite stykke, til å begynne med, “Vi vil lage det på *denne* måten; nei, jeg tror . . .” Nei, han må ha et nøyaktig mønster. Og i sitt sinn har han det mønsteret. Og han kan ikke avvike fra det mønsteret. Nå, for å kunne gjøre dette, måtte han tegne i sitt sinn, fordi vi har ingen virkelige bilder av Moses, men han måtte ha et mentalt bilde i sitt sinn, av nøyaktig hvordan Moses var.

³⁵ Nå, en ekte skulptør er inspirert, slik som en ekte dikter, eller en hvilken som helst ekte sanger, musiker, hva enn det

måtte være. Alt ekte må komme ved inspirasjon. Michelangelo måtte ha hatt inspirasjonen om hvordan Moses virkelig så ut. Og han grep det i sitt sinn, hvordan Moses må ha vært. Derfor satte han i gang med dette store marmor-stykket, utskjæringen etter mønsteret, og tok bort, og slipte ned, inntil han kom til det virkelige bildet av hva det må ha vært i hans sinn.

³⁶ Og senere da han hadde fått den helt fullkommen, hvert hjørne borte, og hvert sted pusset, og øynene helt riktig, hvert hår, og skjegg, alt akkurat slik det var, stod han på avstand og kikket på den. Jeg—jeg tenker på—på mange, mange harde år med slit, og hvordan han hadde holdt den sammen visjonen hele tiden, i sitt sinn, om hva han skulle gjøre. Og bare tenk, den visjonen i hans sinn i så mange år, for å få den til å se ut nøyaktig slik den var! Han grep visjonen først, og hvordan han måtte jobbe mot den visjonen, hugde av og tok bort! Og da han hadde fått den dit han hadde gjort den fullkommen, inntil den virkelig ble fullkommen; han stod og kikket på den da han la kronen på verket den morgenen, med en hammer i hånden.

Og han var så inspirert da han kikket på den, fordi visjonen fra hans sinn stod foran ham, i virkeligheten. Det han hadde sett, og det . . . hans oppfatning av hva Moses var, der var det avbildet foran ham, det han hadde hatt i sitt hjerte alle disse årene. Og slit, og timevis med sorg og besvær, og kritikere, og alt annet, men likevel holdt han seg rett med visjonen inntil den var fullført.

³⁷ Og så da den var fullført, stod han tilbake med hammeren, eller skulptør-hammeren, i hånden, og han kikket på statuen. Og inspirasjonen fra visjonen som han hadde sett, om hvordan gjøre det, inspirerte ham så mye inntil han . . . Inspirasjonen traff ham inntil han ble ute av seg selv, og slo den over kneet, og sa, "Tal!"

³⁸ Nå er det en sprekk på den mektige statuen, på kneet, på det høyre kneet. Rett over kneet, omtrent seks tommers, er et sted (jeg har lagt hånden min på det) omtrent så dypt.

³⁹ Etter at han hadde brukt all den tiden, i år etter år, for å lage denne; da under innflytelsen av å se oppfylt det han hadde sett i sitt hjerte og i sin visjon, og lengtet etter å se, det var fullført. Og da det var fullført, ble han så inspirert av det at han trodde at hans eget mesterverk kunne snakke tilbake til ham. Og han slo det over benet, og ropte, "Tal!" Og det lagde en sprekk i den. Det lagde en sprekk i statuen.

⁴⁰ For meg, var det sprekken som gjorde den til et mesterverk. Nå, kanskje til den som kan mene annerledes, du syns det ødela den. Nei, for meg, gjorde den—den det til hva den var. Den—den . . . Fordi etter så mange år med omhyggelig arbeid og slit, og inspirasjon, og så videre, ved å lage den, hadde slitet hans vist seg å ikke være forgjeves. Den var fullkommen,

og det var derfor han ropte ut, “Tal!” Fordi, han hadde sett foran seg det han (var) hadde vært i stand til å utrette, å tilveiebringe visjonen som var i hans sinn. Og derfor, under inspirasjon, gjorde han noe uforklarlig, utenom det vanlige. Han slo den, og ropte, “Tal!” Ser dere, han ville ikke ha gjort det hvis han hadde tenkt. Men han tenkte ikke. Det var inspirasjonen av å se det han hadde i sitt sinn stå der fullkomment foran ham.

⁴¹ Hans slit, og besvær, og lange netter, og adskilt fra verden i dagevis, og spiste kanskje et smørbrød. Og—og pusset på den, og kom tilbake, og, “Nei, det var ikke akkurat slik det var. Nå må det komme ned til *dette*,” og pusset den. Derfor når han så den, helt fullkommen, da så han i virkeligheten. Negativet av det som var i hans sinn hadde blitt virkelig, det ble positiv, derfor vellet det opp i ham. Og det var så virkelig at han måtte rope ut, “Tal!”

⁴² For meg, var det en refleksjon. Det var—det var et kompliment til hans arbeid, at hans eget verk på en slik måte inspirerte ham, så han ble så ute av seg selv at han slo det og sa, “Tal!”

⁴³ Jeg stod der og kikket på statuen. Jeg tenkte på timene som mannen må ha brukt, for å lage den. De sa hvor mange år det var. Men den—den var en refleksjon for ham, fordi den var et bidrag til hans—til hans flotte kunst, hans store verk som han utførte. Og da han til slutt kunne oppnå det, var det så mektig.

⁴⁴ La oss nå snu siden, om Michelangelo, og lukke boken.

Og la oss åpne en annen Bok og lese om den store Skulptøren, den Allmektige. Som, før det var en verden, og før grunnvollene ble lagt, hadde Han i Sitt sinn det Han ønsket, og Han ønsket å skape mennesket i Sitt Eget bilde. Han ønsket å skape noe i—i virkeligheten av det som var en visjon for Ham, det som var i Hans tanker.

⁴⁵ Nå, til Michelangelo, det var en attributt av hans tanke.

Og Gud ønsket å skape et menneske etter Sitt bilde, den store Skulptøren, og Han begynte å jobbe med ham. Og vi legger merke til da han brakte frem fra materialene. Det første var kanskje fisker, og deretter fuglene, og—og så krypdyrene på jorden, og—og mange ting som Han brakte frem. Men, til slutt, da Han tenkte og grublet, som Skaperen, hadde Han . . . Han var ikke som en mann, nå, en skulptør som må ta noe som er blitt skapt, for å hugge ut en statue. Han var Skulptøren av Evige ting. Han var Skulptøren som kunne skape og bringe til eksistens det som Han hadde i Sitt sinn å gjøre. Eller, med andre ord, Han kan skape det materialet som Hans egenskaper ønsket.

⁴⁶ Og da Han begynte å arbeide med de krypene tingene, som med de—de—de små dyrene på jorden. Og deretter begynte Han å bringe det frem fra det til noe annet, høyere. Så til

slutt brakte Han det frem til de større dyrene, slik som løven, tigern, bjørnen. Så brakte Han det kanskje frem til livet av—av apekatter og aper, og så videre. Nå, ikke en evolusjon, som at vi tenker at en kom fra en e- . . . Det var en komplett skapelse; Gud som arbeidet i et mønster.

⁴⁷ Men til slutt kom det frem på jorden, en fullkommenhet, og det var en mann. Og da kunne Han se i den mannen, at det så ut som Ham. Så nå da Han kikket på ham, var han en refleksjon av hva hans Skaper var. Gud hadde nå kunnet oppnå det som Han ønsket, en mann i Sitt Eget bilde.

⁴⁸ Og så kan jeg si, til dette, at, da Han skapte denne mannen, var det noe ved ham som ikke så helt riktig ut ennå, fordi at han—han var alene. Og det var slik Gud hadde vært, alene; Han var den Evige. Og mannen nå, i Guds bilde, eksisterte også på jorden alene. Så Han må ha gitt ham en lite slag over på hans venstre side, og derfra tok Han biten som ble slått av og lagde en medhjelp til ham, en kone, deretter var han ikke alene. Han var—han var, han hadde noen med seg. Og det var Hans mektige verk.

⁴⁹ Og, Han, slik som en hvilken som helst stor skulptør ville ta sitt—sitt—sitt mesterverk. . .

Nå, først, Han hadde et mesterverk av Seg Selv. Men nå hadde Han sett at mesterverket var ensomt, slik som Han var, derfor delte Han mesterverket ved å slå det i siden og brakte frem en medhjelp.

⁵⁰ Og nå, for å gjøre de to til ett, satte Han dem, slik som en hvilken som helst stor skulptør, på et sted som—som var vakkert.

En—en skulptør ville ikke ha lagd et flott mesterverk, for så å ta det og sette det i en sidegate et sted, eller skjule det bak bygninger. Slik som vår Herre fortalte oss, “En mann tenner ikke et lys og setter det under en skjepe.” Når vi blir Guds mesterverk, blir vi ikke skjult i en sidegate et sted. Vi—vi må gi Lys.

⁵¹ Dermed ser vi at—at Han, etter at Han hadde skapt dette mesterverket, plasserte Han det her oppe på jorden, og satte det på det vakreste stedet som fantes, i Edens hage. Han plasserte Sitt mesterverk, de to som var ett, i Edens Hage. Hvorledes det må ha behaget Ham, at Han så dette mesterverket var godt. Han, etter det, finner vi ut at Han hvilte; Han var så godt fornøyd med Sitt verk.

⁵² Husk nå det, etter min mening, er mesterverket slaget som skadet Saint Angelos Moses mesterverk på statuen.

Og det var slaget som kuttet siden av Hans mesterverk, og brakte frem bruden. Og nå ser vi dem som en

mesterverk-familie i Edens hage. Hvor vakkert det var! Og det behaget Ham så mye, at Han—Han hvilte da. Han sa, “Jeg, Jeg vil hvile.”

⁵³ Men mens Han hvilte og stolte på Sitt mesterverk, kom Hans fiende inn og fant dette flotte mesterverket. Og han, ved svik, kryper han—han under hage-murene, og så skamferte han—han dette vakre mesterverket. Han—han skamferte det, slik at det—det falt.

⁵⁴ Nå prøver jeg å følge med på klokken. Og jeg ba Mike, nevøen min, om å ringe med klokken om tretti minutter, men jeg . . . Han har ikke gjort det, og jeg har allerede vært tretti minutter. Men, det er, vi fortsetter videre lite grann. Skjønner? Nå, jeg ønsker ikke å—å bryte disse reglene. Jeg lagde disse reglene, ser dere, og jeg—jeg . . . og her bryter man sin egen regel.

⁵⁵ Legg nå merke til, altså, dette mesterverket. Da satan fikk tak i det, bedrageren, brøt seg gjennom murene, og—og han skamferte dette mesterverket. Fordi at måten han gjorde det på, hva . . . Hvordan gjorde han det? Jeg vil gå i nærmere detaljer om det. Hvordan han gjorde det, var . . . Dette mesterverket var omgitt av Ordet, Guds Ord. Og mesterverket, selv, av familien, var befestet ved dette Ordet. Men den ødelagte delen, som ble brutt av det originale, gikk ut på utsiden av muren, det gir satan en sjanse til å skamfere det. Og nå som dere vet hva jeg tror om de tingene, så jeg trenger ikke å si det. Men mesterverket ble ødelagt.

⁵⁶ Men, den store Skulptøren, da Han så fallet til Sin familie, mesterverket, var Han ikke villig til å bare la det ligge der, utslått og ødelagt. Han gikk øyeblikkelig til verks, for å bygge det opp igjen. Han ville ikke at det skulle forgå, og bli liggende der på den måten. For, Han er Gud, og Han kan ikke bli beseiret. Så Han gikk øyeblikkelig til verks og begynte å bygge et menneske igjen, etter Sitt Eget bilde.

⁵⁷ Nå, vi finner at verden før syndfloden kom og ødela det hele, fordi paktene som var inngått, var inngått på betingelser, “Hvis du ikke vil gjøre *dette*, eller hvis du vil gjøre *det*.” Gud, den store Skulptøren, så at mennesket ikke klarte—ikke klarte å holde en pakt. Det klarer det ganske enkelt ikke. Det er ingen mulighet i det hele tatt.

I samtalene for en liten stund siden, snakket jeg med en person i rommet, som er til stede nå. Sa, “Men, broder Branham, jeg har så mange ting jeg—jeg vet er galt,” og en—en gudfryktig liten kvinne.

⁵⁸ Jeg sa, “Men—men, hør her, søster, du ser ikke på deg selv. Det er bare hva ditt ønske er og hva du prøver å gjøre. Og hvis du virkelig elsker Herren, prøver du å tjene Ham med hele ditt hjerte, og dermed er alle dine feiltrinn skjult i Blodet til Herren Jesus.” Skjønner? Ser dere, Han lagde en utvei.

⁵⁹ Altså begynte Han nå, og føre mennesket bort fra Sine pakter, som—som sa at, “Hvis du vil, vil Jeg.” Og Han begynte med mannen som het Abraham, og ga til Abraham en pakt, uten betingelser. Hver gang Han startet på et mesterverk, fikk satan tak i det, fordi Ordet. . . Men da Han startet med Abraham, sa Han, “Jeg har allerede gjort det.” Nå, dette er uten betingelser, ikke hva. . . at—at, “Hvis du vil, vil Jeg,” men, “Jeg har allerede gjort det.” Nå er Han, Skulptøren, fast bestemt på å ha dette mesterverket.

⁶⁰ Deretter, fra Abraham, kom patriarkene. Og patriarkene virkelig. . . Nå hva gjør Gud? Han gjenoppbygger dette mesterverket som hadde falt. Så, i patriarkene, var Abraham den første vi fant.

⁶¹ Følg nå med, ethvert mesterverk blir satt på et fundament, en skulptur. Angelos statue av Moses er på et tre-eller fire-fots marmor-stykke. Den har et fundament. Så, Gud, i forberedelsen av dette mesterverket, Han satte det på patriarkenes fundament. Og patriark-fundamentet, først, var Abraham, så Isak, så Jakob, så Josef, de fire hjørnene.

⁶² Og, nå, Abraham var troens fundament. La oss si det hadde fire fundamenter. Troens fundament var Abraham. Kjærlighetens fundament var Isak. Nådens fundament var Jakob, Guds nåde til Jakob; alle vet det. Men i Josef var fullkommenhet, det var der Han kunne sette monumentet; ikke på det første fundamentet, det andre fundamentet, det tredje fundamentet, men på det fjerde fundamentet.

⁶³ Abraham portretterte Kristus, selvfølgelig; det samme gjorde Isak, i kjærlighet. Abraham gjorde det, i tro; Isak gjorde det, i kjærlighet; Jakob gjorde det, ved Hans nåde. Fordi, *Jakob* betyr “bedrager,” og det var det han var, men Guds nåde var med ham. Men da det kom til Josef, er det ingenting imot ham, bare en liten ripe, for fundamentet må også være et mesterverk. Da han sa til sin far, profeten, “Si til Farao at ditt folk er—er kvegoppdrettere og ikke gjeter, fordi en gjeter er en styggedom for egypterne.”

⁶⁴ Men da den gamle profeten kom fremfor Farao, sa han, “Dine tjenere er gjeter.” Så det lagde en ripe i det, ser dere, det er derfor det fortsatt gjør det til mesterverket.

⁶⁵ Nå er fundamentene lagt, gjennom tro, kjærlighet, nåde, og til fullkommenhet, gjennom patriarkene.

⁶⁶ Nå, legemets oppbygning som utviklet seg videre på dette store mesterverket var profetene, som var Ordet. Jeg håper dere kan forstå det. Skjønner? Profetene; ikke lovene! Profetene, for profetene var det stadfestede Ordet som utgjør legemet; ikke patriarkene. Profetene, de var Ordet.

⁶⁷ Til slutt, da Han startet langt tilbake på Moses’ tid og kom ned gjennom profetene, til hver enkelt. Og, til slutt, bygde

opp legemet, kom nærmere hele tiden. Og den største av dem alle var Johannes. Bibelen sier så. Jesus sa det. “Det er ikke en mann, noen gang født av en kvinne, så stor som Johannes Døperen,” for han var den som kunne introdusere Ordet.

⁶⁸ Og deretter kom, til slutt, det mektige Hodet, Hodet for det hele. Resten av legemet bare talte om Det. Fundamentet ble lagt av patriarkene; men legemet ble bygd ved Ordet, som var profetene; og her kom Hodet for det hele, Jesus kom på scenen. Der, da dette Toppstykket ble satt på det, finner vi hele Guds håndverk i Ham. Vi finner den fullkomne refleksjonen av Ordet i Ham, for Han var Ordet, Ordets fylde. Nå, igjen, Gud har det fullkomne Mesterverket igjen.

Som Jesaja sa, “Se Min Tjener, Mitt Mesterverk, som Jeg har avbildet gjennom alle tidsalderne av denne fullkomne Ene som kommer. Og her står Han rett foran Meg, en fullkommen!” Der, i Hans Eget bilde, reflekterte Gud! For Han sa, i Johannes 14, “Når dere ser Meg, ser dere Faderen.”

⁶⁹ Og, så, “I begynnelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud,” og Ordet ble hugget ut og reflekterte det Ordet var i begynnelsen. Ham, Ordet, reflektert i Mesterverket i Sin Egen lignelse, Gud tilbake igjen i Sin Egen lignelse, Ord-formen ble reflektert i en manns bilde, Mesterverket.

⁷⁰ Alle profetene hadde skavanker; alle som en var en porsjon. Men her, til sist, på vei opp gjennom det, kommer til slutt Mesterverket, den fullkomne Ene, ingen feil i Ham i det hele tatt, så fullkomment reflektert fra Byggmesteren Selv, Hans Eget bilde var reflektert i Hans verk. “Gud og Kristus var Ett,” i den grad at Han la Sin Egen Ånd ned i Ham, og da ble bildet og Byggmesteren Ett. Gud og Hans skulptør-verk, Hans Mesterverk! Der Mose—Moses var, i verket til Saint Angelo, var en . . . eller Michelangelo, rettere sagt; var et—et skulptør-verk som var dødt, fordi det var lagd av stein. Men her, Mesterbyggeren, da Han hadde fullkommengjort Sitt håndverk, steg Han inn i Det.

⁷¹ Slik en fullkommengjort Forløser for mennesket, så fullkommen, så gudfryktig; skjønt, det var ingen skjønnhet slik at vi kunne ha vår lyst i Ham. Da denne jomfru-fødte Sønn av den levende Gud ble så fullkommen, og ydmyk, og i Guds bilde, inntil den store Mesteren Som hadde brakt Hans Liv opp gjennom profetene . . . Og Han var oppfyllelsen av alle profetene. Han var så fullkommen, slik at, da Gud så dette, slo Han Ham og ropte ut, “Tal!” slik som Michelangelo gjorde. “Tal!”

Du sier, “Er det sant?”

⁷² Markus 9:7, finner vi, på Forklarelsens Berg, da Moses stod der, loven, Elias stod der, profetene. Hele veien tilbake fra patriarkene, fedrene, loven, profetene, og alle sammen stod

der. Vi hører en Røst som kommer ned fra skyen, og sa, "Dette er Min elskede Sønn; hør Ham!" Og hvis de skal høre, må Han tale. Det var bare noen få dager før Han ble slått. "Dette er Min Sønn, Som Jeg med velbehag bor i. Jeg har formet Ham. Jeg har brukt fire tusen år på å føre Ham frem til dette. Og nå, er Han så fullkommen, så Jeg er nødt til å slå Ham slik at Han kan tale. Hør Ham! Han er den fullkommengjorte Éne. Han, Han er Mesterverket."

⁷³ Husk, Han ble portrettert til alle tider, tilbake gjennom det Gamle Testamentet.

Vi finner at Han er Klippen i ødemarken, som ble slått, Klippe i ødemarken. "Jeg er den Klippen som var i ødemarken." Men det var en stein som ikke hadde kommet til sin fullkommenhet ennå. Men i bilde-form fulgte Den menigheten, for å hente ut fra Den det som Han kunne hente ut, gi Liv til de som Han kunne gi Liv til. Men Han var den Klippen i ødemarken. Han hadde ikke blitt gjort til menneske ennå. Han var bare et forbilde.

⁷⁴ Moses så Ham stå på denne Klippen. Han så Ham gå forbi, og han sa, "Det er baksiden av en mann." Ser dere, Skulptøren presenterte for Moses, som var et potensielt bilde av Kristus, hva det store Mesterverket ville se ut som når Det ble fullkommengjort. Han gikk forbi Hans... Han tilførte, eller—eller viste Moses visjonen av hvordan Mesterverket kom til å se ut. Det var baksiden av en mann, da Den gikk forbi i ødemarken.

⁷⁵ Husk, Angelo kunne bare rope ut og slå bildet, og si, "Tal!"

Men hvor annerledes det var for Gud, den store Skulptøren. Da Han skapte en mann i Sitt Eget bilde, så fullkommen at Det reflekterte Ham, talte Gud gjennom en manns bilde, og viste hva Han ville gjøre. Han talte gjennom profetene idet de var i sitt potensielle bilde, idet Han brakte det opp til Hodet. Men da Han kom i Hodet, var Han hele Guds bilde; Han portretterte Seg Selv. Deretter, slått for oss, nå er Han Mesterverket til oss, Guds Gave, Jesus Kristus, Evig Liv. Jeg håper vi aldri glemmer det.

⁷⁶ Mens vi ser dagene mørkner, mens vi ser skyggene senker seg! Når, jeg forutsier, "Det er bare noen få rotasjoner av solen til. Denne nasjonen er ferdig." Vet dere. . .

I går, fjerde juli. Thomas Jefferson hadde signert uavhengighetserklæringen, ham og det andre styret som var med ham, og Frihetsklokken ringte, og vi erklærte vår uavhengighet, som en nasjon. I følge historien, har det aldri vært et demokrati som noen sinne har vart over to hundre år. Og det var 1776, fjerde juli. Og vi er bare elleve år unna. Vil det klare det? Nei, kan ikke, ser dere. Elleve år. Og, om det gjør det, vil det være stikk i strid med all historie.

⁷⁷ Og vi ser tilstanden i tiden. Vi ser tilstanden til folket. Vi ser tilstanden i politikken. Vi ser tilstanden i verden. Den kan ikke bestå. Den er nødt til å synke, slik som Titanic. Den må gå ned, for å gi rom. En nasjon gir rom for en annen, idet den faller. Og dette kongeriket må falle, og ethvert annet kongerike, for å gi rom for det Kongeriket som kommer, som ikke kan falle. “For vi får et Kongerike som ikke kan rokkes,” gjennom dette fullkomne bildet av Gud, Mesterverket.

⁷⁸ Gud, da Han så på Ham, ble Han til de grader inspirert! Han ble så... av å se Ham slik Han så ut, og å se Hans skikkelse, Han ble så inspirert av at det ble det fullkomne Mesterverket av en Forløser, Jesus Forløseren. Så, Gud, for å kunne bli slått, Selv; for, å betale Sin Egen straff, ble Gud og Kristus Ett, slik at Gud kunne bli slått i Bildet, Han kunne bli såret. Og det var derfor Jesaja sa, “Vi regnet Ham for slått og plaget av Gud. Men Han ble såret for våre overtredelser, Han ble knust for våre misgjerninger; straffen lå på Ham, for at vi skulle ha fred, og ved Hans sår ble vi helbredet.”

⁷⁹ Det fullkomne Bildet, Gude-Mennesket! Gud, i *en morphe*, hadde forandret Seg fra Overnaturlig til visjonen, og visjonen ble overført til Bildet. Og Bildet ble slått slik at det Overnaturlige kunne smake følelsen av døden, Guds fullkomne Mesterverk.

Han kunne ikke gjøre det i Moses. Han kunne ikke gjøre det i profetene; Jesaja, som ble saget med sager til han ble saget i stykker. Han kunne ikke gjøre det i profetene som ble steinet. Han kunne ikke gjøre det, fordi Han kunne ikke føle det; det var bare en del av Ham.

Men i dette fullkomne Mesterverket, var Han Guddommens fylde legemlig. Han kunne ikke bare overføre Moses; Han kunne overføre hele Sitt Vesen inn i denne Personen, og smake døden for hele menneskeslekten. Guds fullkomne Mesterverk! Gud, så inspirert av å se Det, Han ble Forløseren for alle tider; til å tale for de i bakgrunnen, som hadde vært før, og nå.

⁸⁰ Alle løfter ble innfridd i Ham. Han var fullkommenhetens Fullkommenhet. Alle bilder ble oppfylt i Ham; vår Slektnings-Forløser, i Rut og Boas; vår Lovgiver, fra Sinai-fjellet; vår Profet, fra ødemarken, da Han kom fra fjellet, da Han kom fra ødemarken; da Han kom fra Evigheten og ble menneske, det fullkomne Bildet!

⁸¹ Gud, ned gjennom tidene, hugget bort, ved patriarkene, og lagde Sin plattform, og førte dem opp fra de ulike tingene som Han ville legge dette fundamentet på. På dette begynte Han å bygge Sitt Ord, profetene. Og så, til slutt, kom det frem til den fullkomne Profeten, det fullkomne Fundamentet, den fullkomne visjonen Gud hadde.

⁸² Og nå, for at dette kunne tale, er Han Ordet. Og for at Ordet kunne tale, måtte Han komme inn i Bildet. Og så for at Bildet kunne tale, må det bli slått. Han kommer inn i Bildet, og så for å kunne tale, den fullkomne Forløseren.

⁸³ Alle bildene fra det Gamle Testamentet ble oppfylt i Ham. Som jeg sa her om dagen, Jehova fra det Gamle Testamentet er Jesus fra det Nye. Ja.

⁸⁴ Slik som mange av dere, menn, kvinner, på min alder; vi hadde før, rundt om i landet, en hel del med kinesiske vaskerier. Da kineserne først satte i gang, kom de fra vestkysten, og beveget seg østover, kom over fra Østens land, og beveget seg denne retningen. Og da de gjorde det, var de et folk som ikke var kjent med vårt språk og våre vaner, men de var fine vaskerifolk. Og de kunne ikke skrive billetten slik at du kunne få vasken din tilbake.

Men, kineseren, han skaffet seg en liten bunke med små kort uten noe på det i det hele tatt. Så når du kom med vasken din, tok han dette kortet og rev det på en bestemt måte; og ga deg en del, og han beholdt den andre delen. Og, nå, det er litt bedre enn det vi har nå, fordi når du kom tilbake for å gjøre krav på det som var ditt eget, måtte disse to delene passe sammen. Du kunne ikke etterligne det om du ville. Det kunne ikke gjøres på noen måte. Du kan lage kopier av bokstaver, men du kan ikke etterligne den rivingen. Det må passe nøyaktig med den andre delen. Derfor, de skitne klærne dine som du hadde med inn, kunne du få tilbake ved denne billetten, fordi den passet sammen med billetten som var levert inn.

⁸⁵ Og da Gud, ved profetene, og under loven, fordømte oss til synd; og loven har ingen nåde, den forteller deg bare at du er en synder. Men da Jesus kom på scenen, var Han oppfyllelsen, Han var oppfyllelsen av alt Gud hadde lovet. Han var det fullkomne, identiske bildet av løftet. Derfor, ble alle løftene fra det Gamle Testamentet oppfylt i Jesus Kristus. Det kunne ikke bli oppfylt i Moses, det kunne ikke bli oppfylt i noen av profetene, men det ble oppfylt i Mesterverket. Det stemte overens med alt hva Det sa Det kom til å være.

På samme måte må Menigheten stemme overens med alt Gud har lovet. Den må være delen som ble slått av Den. Så hvis det originale er Ordet, slik vil undersåttene som er blitt tatt fra Det være Ordet, for å passe til Dets side.

⁸⁶ Derfor, kineseren, du kunne gjøre krav på. . . Der, loven fordømmer deg og sa du var skitten, og du var skyldig og kunne sette deg i fengslet. Men da Han kom, var Han Gjenparten for det, som kunne ta deg ut; og bringe deg tilbake, til—til den komplette billetten, forløsningen som Gud hadde lovet tilbake i Edens hage. "Din ætt skal knuse slangens hode. Men, Hans hel skal knuse—knuse dens hode."

⁸⁷ Nå finner vi dette fullkomne Mesterverket som Gud hadde fullført. Nå, vi legger merke til at Han var alt som det var lovet å være. Han er alle løftene, alle profetiene, alt som Gud hadde gitt et løfte om. “Din Ætt skal knuse slangens hode.” Nå, Han kunne ikke knuse det med loven, Han kunne ikke knuse det med profetene, men Han gjorde det da kvinnens Ætt ble Mesterverket, Kristus. Han var Steinen som Daniel så hugget ut av fjellet. Han var den Ene som kunne slå. Han er den Ene som kunne knuse, knuse slangens hode.

⁸⁸ Hans liv stemte, nøyaktig, overens med livet til Moses. Hans liv stemte overens med David. La oss se om det var, om Han er Gjenløser-delen.

⁸⁹ Legg merke til David, en forkastet konge, av sitt eget folk. Han var... En dag mens han var... Hans egen sønn gjorde mytteri imot ham, og han atskilte og splittet Israels hærer. Og han ble, David, ble jaget, eller jaget av sitt eget folk, fra tronen sin.

Og på sin vei ut, var det en mann som hatet ham, og han gikk bortover der, og spyttet på David. Vakten trakk sverdet sitt, sa, “Lar jeg hodet til den hunden være, som spyttet på min konge?”

David sa, “La ham være. Gud sa han skulle gjøre det.”

⁹⁰ Forstår dere ikke? “En sorgens Mann, vel kjent med dyp smerte. Han står som et Får, foran de som klipper det, taus.” De... Han sa det. Kanskje David ikke visste hva han sa.

Men omtrent fem, seks hundre år etterpå, eller litt mer, gikk Davids Sønn gjennom de samme gatene, og Han ble spyttet på. Men legg merke til hva som skjedde da, David, ut av sin—ut av sin...da han ble flyktning; og ut av sin landflyktighet, da han—da han kom tilbake, tigde den mannen om fred og barmhjertighet. Selv de som slo Ham vil se Ham en dag når Han kommer tilbake.

⁹¹ Og vi finner så ut, i Josef, at Josef var en særegen gutt, den siste, topp-delen av fundamentet, der mesterverket skulle bli bygd på. Det kom fra tro, og til kjærlighet, og til nåde, det kom til fullkommenhet. Og det samme gjorde det, fra føttene i begynnelsen, kom frem til fullkommenhet i Kristus. Legg merke til hvordan Han var portrettert i Josef, toppen av fundamentet, den mest perfekte av dem alle.

⁹² Vi finner at Josef var født til sin familie. Og han ble det ved den lovlige kvinnen, faktisk, som var Jakobs kone. Og legg merke til, også, at da han ble født, elsket hans far ham; og hans brødre hatet ham, uten grunn. Hvorfor hatet de ham? Fordi han var Ordet.

Ser dere selve fundamentet? Ser dere hvordan hodet på fundamentet kom? Nå, se på Hodet på legemet, kommer. Se nå på Brudens Hode komme. Han var Ordet.

Og de hatet ham fordi han var en seer. Han forutså ting, og fortalte dem. De skjedde. Uansett hvor lenge det drøyde, skjedde det like fullt. Og ved å være åndelig, ble han ekskludert fra sine brødre. De burde ha elsket ham. Men de hatet ham, fordi han var en profet og han var åndelig. Og de hatet ham.

⁹³ Legg merke til, han ble solgt for nesten tretti sølvstykker; kastet ned i en grøft, og skulle vært død, men ble tatt opp fra grøften. Og i sin fristelses-tid, i fengselet; hovmesteren og bakeren, vi vet at hovmesteren ble frelst og bakeren gikk fortapt. Og i Kristi fengsel, på korset, ble en frelst og den andre gikk fortapt; to tyver, to forbrytere.

⁹⁴ Og vi legger merke til at han ble tatt fra sitt fengsel, til Faraos høyre hånd; slik at intet menneske kunne tale til Faraos, uten gjennom Josef. Og da Josef forlot Faraos trone, og trompeten lød gjennom hele Egypt, gikk signalet ut og sa, "Bøy kne, alle sammen, Josef kommer frem!"

⁹⁵ Det samme vil det være med Jesus. Hvor Han var elsket av Faderen, og hatet av de denominelle brødrene, uten grunn. Han ble solgt for tretti sølvstykker, så og si; og ble lagt i graven, var angivelig død. På korset; en fortapt og den andre frelst. Og ble løftet opp fra korset; og sitter ved Guds høyre hånd, i Majesteten, den mektige Ånden som hadde blitt reflektert i Ham. Og intet menneske kan tale til Gud, uten gjennom Jesus Kristus. Tenk på det! Og når Han forlater Tronen, kommer frem, "Vil trompeten lyde, og hvert et kne skal bøye seg og hver en tunge skal bekjenne."

⁹⁶ Husk, han var fremgangens sønn. Alt han gjorde hadde fremgang. Enten det var fengsel, eller hvor enn det var, ordnet det seg bra.

Og har Han ikke lovet for Sine barn at Han vil la alt samvirke til det gode. Om det var sykdom, fengsel, død, sorger, hva enn det var, at det ville samvirke til det gode for dem som elsket Ham. Han lovet det, og det må være slik. Det må være der. Det er billedlig, talt til oss i Ham. Han var det fullkomne Bildet av Gud. Nå ser vi her, også, at når Han kommer igjen. . .

⁹⁷ Husk, Josef reddet verden ved åpenbaring, ved sin mektige profeti. Verden ville ha dødd hvis det ikke hadde vært for Josef.

Og verden ville—ville ha vært død om det ikke hadde vært for Jesus. "For så høyt elsket Gud verden, at Han ga Sin enbårne Sønn, for at hver den som tror på Ham ikke skal gå fortapt." Gud sparer Liv.

⁹⁸ Videre og videre kunne vi gå! Fordi, Han var simpelthen Davids oppfyllelse. Han var Moses' oppfyllelse. Han var Elias' oppfyllelse. Han var Josefs oppfyllelse. Alt er portrettert eller forutsagt av Ham i det Gamle Testamentet, passet nøyaktig inn i det, (hva er det?) og viser en fullkommen Forløser. Slik at, vi

kunne legge våre skitne klær i vaskeriet, gå å gjøre krav på det igjen. Det er blitt vasket i Lammets Blod. Vi kan gjøre krav på det som er vårt eget. Og alt Han døde for, vi kan gjøre krav på det. Så, Han var det fullkomne Ordet, portrettert.

⁹⁹ Det behaget Gud, den store Skulptøren, å slå Ham, og å gjøre det på denne måten. Vi ser Ham i Jesaja her, idet jeg leser, “Vi aktet Ham alle sammen, vi skjulte vårt ansikt for Ham. Det er ingen skjønnhet så vi kunne ha vår lyst i Ham,” alle snakker om Ham, gjør narr av Ham. Jeg snakker om Ham nå i denne tid, alle gjør narr av Ham. Skjønner? “Vi aktet Ham, vi så Ham.” *Akte* betyr å “se på.” “Vi aktet Ham for slått og plaget av Gud.” Men, Han, hvorfor gjorde Han dette? “Han ble såret for våre overtredelser; Han ble knust for vår misgjerning.”

¹⁰⁰ Nå, vi kunne holdt på lenge med det, men jeg tror dere har bildet av hva jeg mener nå, Gud som bygger tilbake Sitt Mesterverk.

¹⁰¹ Men la oss ikke glemme at i begynnelsen da Han slo Adams side, tok Han noe fra hans side.

Nå, at Kristus ble slått var for en grunn, slik at Han kunne ta fra Ham, en, til å være en familie, Bruden; at Han kunne ta ut en Brud til Ham. Så da Hans Mesterverk var fullkommengjort, så måtte Han slå Det, for å ta fra Ham; ikke en annen del, ikke en annen skapelse, men av den samme skapelsen.

¹⁰² Min broder, ikke tenk ille om dette, men tenk et øyeblikk. Hvis Han tok fra Ham, den originale skapelsen, for å danne Bruden for Ham, skapte Han aldri en ny skapelse. Han tok en del av den originale skapelsen. Derfor, hvis Han var Ordet, hva må Bruden være? Den må være det originale Ordet, levende Gud i Ordet.

¹⁰³ Kimberley, Sør-Afrika. En gang kikket jeg på diamanter, hvordan de ble brakt opp fra bakken. Og jeg så dem ligge der. Siden, vel, bestyreren for fabrikk, eller gruven, var en av medhjelperne mine i bønnekøen. Og jeg la merke til diamantene, som var verdt ti tusenvis av dollar, lå stablet sammen, men de glitret ikke selv under lyset. Og jeg sa til bestyreren av gruvene, jeg sa, “Hvorfor glitrer de ikke?”

¹⁰⁴ Han sa, “Sir, de har ikke blitt slipt ennå. De må bli slipt. Deretter, når de slipt, så reflekterer de lyset.” Der har dere det.

¹⁰⁵ Mesterverket må bli slipt. Legg merke til, slipt for hva? Blir delen skåret vekk? Nei, nei. Delen som blir skåret vekk, blir gjort til en grammofonstift, og grammofonstiften blir satt på en—en—en plate som er ukjent musikk for verden. Men det er stiften som får det frem, får frem den sanne tolkningen av Ordet.

¹⁰⁶ Hans liv dekket alle menneskenes. Det behaget Gud å slå Ham. Og, nå, hvorfor slo Han Ham? For den sammen grunnen Han måtte slå Adam.

¹⁰⁷ Nå ser vi Ham rammet, slått av Gud og plaget, det fullkomne Lammets drept for synder—syndere, et fullkomment Mesterverk.

¹⁰⁸ Nå, i nesten to tusen år, har Gud igjen holdt på å danne Seg et Mesterverk. Fordi, Han slo Adam for å få et me- . . . en del fra ham, del av ham, et ribben for å danne en kone til ham. Og nå det fullkomne Mesterverket som Han slo på Golgata, Han fikk en del fra Ham. Det er nettopp det Nye Testamentet, det er alt. Han oppfylte det Gamle Testamentet. Nå er det det Nye Testamentet, en ny del som skal oppfylles. Ser dere, det Nye og Gamle er mann og kone. Skjønner? Og det behøvdtes det Nye til å forut- . . . Det Gamle for å forutsi det Nye; Kristus kom, Mesterverket, for å oppfylle det. Nå vil Hans Brud oppfylle alt som er i det Nye Testamentet. Ett nytt Mesterverk er under oppførelse.

¹⁰⁹ Slik tok det Ham fire tusen år å danne dette Mesterverket; nå har Han, i nesten to tusen år dannet et nytt Mesterverk; en Brud for Kristus, et nytt Mesterverk. Når Han gjør dette, gjør Han det med Sin uforanderlige metode, den samme måten Han dannet Mesterverket på; Sitt Ord. Det er slik Han danner Sine Mesterverk, fordi Han kan bare være et fullkomment Mesterverk når Det er det fullkomne Ordet.

All skitt, søppel, innsprøyting, det vil brytes ned. “Men himmel og jord vil forgå, men det Ordet vil aldri brytes ned.” Dere husker, når en diamant skal slipes, at du må ha et perfekt redskap å gjøre det med, ikke bare et hvilket som helst verktøy kan gjøre det. Jeg har sett massevis av de store kverne-maskinene brase rett over det, og kjøre over med mange tonn, diamanten går uberørt igjennom. Nei, det knuser ikke diamanten. Den må bli slipt.

¹¹⁰ Nå gjør Han det samme med Sin uforanderlige metode. Vi finner ut, i Malakias 3, sier Han, “Jeg er Gud, og Jeg forandrer Meg ikke.” Han kan ikke forandre Sin metode.

¹¹¹ Nå, da Han begynte i Abraham. Etter det første mesterverkets fall, begynte Han i Abraham, på et fundament, for å bygge et nytt mesterverk.

Han begynte på Pinsefestens Dag, for å bygge et nytt Mesterverk, den originale Sæden, Ordet. Begynte i den første Menigheten. Hva var det? Sæden, Ordet, Ordet manifestert, løftet som hadde blitt gitt. Joel sa, “Det skal skje i de siste dager, sier Gud, Jeg vil utøse Min Ånd over alt kjød; deres sønner og døtre skal profetere, deres gamle menn skal drømme drømmer, deres unge menn skal se visjoner.” Hva Han ville gjøre i de siste dager, to, siste to tusen år.

¹¹² Legg merke til, og det begynte som det originale. Slik som Jesus sa, “Guds Ord er et Frø som en såmann sådde.” Og Han var Såmannen. Frøet var Ordet. Og, legg merke til, et frø som forblir alene utretter aldri noe. Det er nødt til å falle ned i

jorden for å bringe frem sin avling igjen. Og dette Frøet, den fullkomne Menigheten, falt ned i jorden i Nikea, Rom, da hun ble en denominasjon.

¹¹³ Nå, historikere, husk. Og dere som skal høre dette lydbåndet, sjekk det opp og finn ut om det ikke er riktig. Menigheten døde i Nikea, Rom, da hun tok dogmer og læresetninger, istedenfor det originale Ordet. Hva var det? Gud hadde vist, ved den første Menigheten, at Han var Gud. Han hadde fullkommengjort en Menighet; men Menigheten, slik som alle andre frø, måtte falle ned i jorden og dø. Nå, det falt ned i jorden, og døde, og visnet hen.

¹¹⁴ Vet dere, jeg leste en bok, her for ikke lenge siden. Noen skrev en—en bok, og sa, *Den tause Gud*. Dere kan ha lest den. Jeg glemmer, jeg—jeg tror Brumback. . . Nei, jeg gjør ikke det, jeg er ikke sikker på hvem som skrev den. Men jeg kan ikke huske. Jeg har den på arbeidsrommet mitt. *Den tause Gud*, sa, “Gud, satt stille gjennom tusen år med mørke tidsaldre, og løftet ikke en finger, og så på at trofaste martyrer gikk til løvens hule; og ble brent av romerne; myrdet på alle måter; kvinner ble avkledd, deres lange hår ble satt fyr på, med tjære, og brente dem.” Husk, kort hår begynte først i Rom. Og kristne kvinner hadde langt hår, derfor dyppet de—de det i tjære og tente på dem, og brant dem, og de var nakne; matet dem til løvene. Og denne forfatteren sier videre, “Hvor er den Gud?”

Åh, menneskers blindhet, noen ganger! Vet dere ikke at det Frøet måtte dø? Han prøvde ikke å utfri dem. De gikk ned seirende. De gikk ned, blødende og døende, og ga sine liv. Hvorfor? Det var et Frø. Det måtte falle ned i jorden, slik som første, Johannes 12 forteller oss. “Hvetekornet, det må falle ned i jorden og dø der; og ikke bare dø, men råtne.” Men lite visste den denominasjonen at Livet fortsatt var der inne. Selv om menigheten i seg selv. . .

¹¹⁵ I Nikearådet, med femten dagers blodig politisk debatt, da aristokratene kom inn og ville innføre disse høytstående personene i menigheten. Og profeter kom ut av ødemarken der, spiste urter og innhyllet i dyreskinn, ekte profeter, og de kastet dem ut. Hvorfor? Frøet må falle ned i jorden. Det er nødt til å dø.

¹¹⁶ Det døde i den mørke tidsalderen, nede under den mørke jorden. De trodde det var borte. Dere vet, Johannes 12:24, sier Jesus, “Hvis ikke hvetekornet faller i jorden, blir det bare det ene kornet.” Og den første Menigheten var den avlingen, den Bruden, det Frøet, det Ordet manifestert, som falt i jorden i Nikea, Rom.

¹¹⁷ Lytt, Menighet, ute i alle nasjoner som vil høre dette. Der er deres jord, er de denominasjonene. Det var der Ordet ble korsfestet, og de tok imot et dogme. Og i hundrevis og hundrevis av år med mørke tidsaldre, var Ordets Kraft og

manifestasjon skjult for verden. Bare katolisismen regjerte. Vi vet det alle sammen, når vi leser i historien. Bare katolisismen regjerte.

¹¹⁸ Men, du—du kan ikke skjule et spiredyktig Frø, Det må komme frem fordi (hvorfor?) den store Skulptøren er på jobben. Han kommer til å bygge igjen. Så Han. . .

Frøet gikk ned, Ordet.

¹¹⁹ Når vi ser Paulus, Peter, Jakob, Johannes, alle de som skrev Ordet. Og de skrev, Ordet de skrev ble levende, og levde, og Det levde. Og når vi finner, etter at det begynte å bli modent, begynte Johannes å skrive i brev, han ble kastet på øya Patmos etter å ha blitt brent i olje i tjue-fire timer. Men Ordet måtte komme frem. Det måtte bli skrevet. De kunne ikke koke den Hellige Ånd ut ham, med olje, så han kom frem. Hans gjerning var ikke fullført. Han døde en naturlig død.

¹²⁰ Polykarp, som var en disippel av Johannes, førte Ordet videre. Og fra Polykarp kom Ireneus. Og Ireneus, den mektige Guds mann som trodde akkurat det samme Evangeliet som vi tror, "Ordet er modent." Menigheten prøvde å presse Det ut.

¹²¹ Til slutt kom det til Nikea, Rom, og der falt hun ned i jorden, etter Sankt Martin, og ble myrdet. Sankt Martin trodde det samme vi tror. Han stod for det samme; dåpen i den Hellige Ånd, vanddåpen i Jesu Navn. Han stod i akkurat det samme vi gjør. Og han var en profet, og trodde det fullstendige Guds Ord. Og til slutt ble de korsfestet, og knust ned i jorden, og lå der i hundrevis av år, inntil utsiden råtnet, Frøet. De gamle kroppene har råtnet bort. Jeg har vært i Saint Angelo, i katakombene, og sett hvor de døde, og deres knuste ben og alt. De råtnet til slutt inntil deres ben var borte, men Livet var fortsatt der.

¹²² Hvetekornet som falt ned i jorden på . . . under Nikearådet, begynte å spire igjen, i Martin Luther. Slik som alle andre korn som kommer opp, eller hvete; etter at frøet råtner, spirer livet frem. Og det begynte å bringe frem i Martin Luther. Hva gjorde han, det første? Forkastet katolisismens denominasjon, hevdet at den var feil. For, han sa, "Den rettferdige skal leve ved tro." Hva var det? Et lite skjørt Liv som satte et par små skudd. Det var Lutheranerne. Det ser så visst ikke ut som kornet som gikk ned i jorden, men Livet kommer ut nå.

¹²³ Deretter gikk det videre til en stilk. Hva skjedde så? På John Wesleys tid, hva gjorde han da han brakte frem helliggjørelse? Han holdt seg til Ordet. Og hva førte det til? Lutheranerne hadde organisert seg og dannet en organisasjon, så det var tid for at noe skulle skje. Mesterverket er under oppførelse nå. Hva gjorde han? Hva gjorde han? Han protesterte mot den anglikanske kirke, kom ut i reformasjonen som en kvast. Hva er det? Frøet kommer til Liv, vokser nå.

¹²⁴ Nå, stilken ser ikke ut som frøet, heller ikke gjør kvasten det.

¹²⁵ Nå, pinseveenn-brødre over hele nasjonen, jeg vil at dere skal lytte, min broder. Hvis dette er det siste Budskapet jeg noen gang vil forkynne, er Dette mitt mesterverk. Legger dere merke til når hveten . . . hvetekornet som faller ned i jorden, når det begynner å forme seg tilbake til sitt—sitt korn igjen?

¹²⁶ Se på naturen. Naturen, er nøyaktig, Gud. Gud virker i naturen, det er alt Han kan. Men fra pinsevekkelsen, som de tror, var Frøet; det var det ikke. Følg nå med. Men noe kom frem nesten likt Frøet. Følg nå med på hva Jesus sa, i Matteus 24:24, at, “De to åndene i de siste dager ville være så like hverandre at det ville føre de Utvalgte vill om det var mulig.”

¹²⁷ Nå, stilken ser på ingen måte ut som et frø; heller ikke ser kvasten ut som et frø. Men legg merke til nå, ikke på Luthers tid, men i den siste tid.

¹²⁸ Det første. Det er hvete-bønder som sitter her. Det første som kommer frem på et hvetekorn, du kunne nesten tro at det var kornet, men (hva er det?) det er agnen. Den former noe på utsiden, liksom, for å beskytte kornet. Den former en agn. Men agnen er ikke kornet, noe mer enn kvasten eller stilken var. Den er bare en bærer av livet, hvetekornet, da. Johannes 12, ser dere, Jesus som taler.

¹²⁹ Hveten, etter kvasten (etter Wesley), frembringer agnen, som mer enn noe annet ligner på kornet. Agnen er mer lik kornet. Det blir mer likt kornet hele tiden, det som gikk ned i jorden. Og når det kommer frem, stilken, har den Livet i seg, men den er så visst ikke kornet. Kvasten kommer frem, pollenet, det er fortsatt ikke kornet. Og deretter kommer agnen frem, og den har bare hvetens form, helt nøyaktig lik hvetekornet, men fortsatt er det ikke hveten. Helt nøyaktig den samme formen, fullkomment.

¹³⁰ Pinseveennene kom ut akkurat slik hveten ville gjort. Hver enkelt kommer ut fra den andre, kommer ut fra den andre, men de er bare en bærer. De blir en denominasjon. Og det var det pinseveennene gjorde, ble en denominasjon. Og hva gjorde pinseveennene da de kom ut akkurat slik som kornet? Det gikk rett tilbake, som i Åpenbaringen 17, til en av søster-denominasjonene. Det er nettopp slik. Det var det Jesus sa.

¹³¹ Følg nå med. Evangeliet kommer til å komme ut gjennom Luther, gjennom Wesley, inn i pinsen, og i de siste dager vil det føre selv de Utvalgte vill om det er mulig. De Utvalgte! Åh, pinseveenn-brødre, forstår dere ikke?

¹³² Hveten i sin første begynnelse er akkurat som frøet, når den begynner å ta form som frøet, men det er agnen. Den denominerte seg, gjorde nøyaktig det samme de gjorde her nede i Luther. I Åpenbaringen 17, det stadfester det samme, om menighetene.

¹³³ Nå, korn-Frøet, i det originale, falt i Nikea, for det var den første denominasjonen.

¹³⁴ Legg merke til her, Livet som var i stilken, kvasten, ender nå alt sammen opp i Frøet. Livet som kom ut av det originale Frøet, kom opp gjennom ulike prosesser (tre ulike prosesser), og vender så tilbake til Dets originale tilstand. Halleluja! Åh, du store! Jeg er den lykkeligste person i verden, over at Gud har latt meg se Dette. Se hvor fullkomment Ordet og disse (naturen) virker sammen.

¹³⁵ Akkurat som vi stadfester oppstandelsen; står opp, solen; solen går ned; står opp igjen.

Bladet som går ut fra treet, ned i, sevjen ned i roten; og kommer opp igjen, og—og bladet kommer opp med det igjen. Det faller på jorden; livet fra treet suger det rett tilbake, kalsiumet og pottasken, og bringer det rett opp til et nytt blad igjen.

Ser dere, hele naturen, alt virker rett med—med Guds Ord. Og her er det, nøyaktig, fullkomment i disse Menighetstidene. Det er grunnen til at den Hellige Ånd kom ned og tegnet de tingene, og fremstilte dem for oss slik Han har gjort. Det er riktig.

¹³⁶ Legg merke til, her, Livet som var i agnen. I stilken, og i kvasten, i agnen, alt samles i Frøet. Og Livet som var i stilken, gikk, det ene gikk videre for å danne det neste. Rettferdiggjørelse, banet en vei for helliggjørelse; helliggjørelse, banet en vei for dåpen i den Hellige Ånd, dåpen i den Hellige Ånd, banet en vei for den Hellige Ånd Selv til å komme rett ned i fullkommenhet, tilbake til Ordet igjen, til å manifestere Seg Selv.

¹³⁷ Men, det som denominerer seg, dør. Slik Livet, i Luther, fortsatte for å danne Wesley; og—og, fra Wesley, fortsatte Det til pinsen; og, fra pinsen, for å skape det originale Frøet. Videre til pinsen, kommer ut av Wesley, inntil den tid. Grunnen til at pinsen kom ut av Wesley, fordi det ikke var noen denominasjon, pinsen. Deretter gikk pinsen hen og denominerte seg, og (hva førte det til?) det utviklet seg til agnen. Det så ut som det Ekte.

¹³⁸ Og, noen, hvor mange har noen gang sett et hvetekorn—hvetekorn som begynner å vokse? Hva er den første lille tingen? Det er helt nøyaktig likt kornet, men det er agnen.

Ser dere de tre stadiene? Stilk; kvast, eller pollenet; deretter agnen; og så, ut av agnen, kommer det originale Kornet. Skjønner? Ikke et Korn; det var Kornets Liv, som vokste gjennom dette, for å komme til Kornet. Amen, amen! Ser dere det? Hva er det? En oppstandelse, som kommer tilbake til et Mesterverk igjen, slik som den Ene som gikk ned.

¹³⁹ Pinsen kom ut av Wesley, fordi Wesley var en organisasjon. Pinsen kom ut, ikke som organisasjon, og utviklet seg deretter

til en. Den måtte det, for å skape agnen. Det sanne Livets Ord på den, var da på vei til det originale Hvetekornet, gjennom disse stadiene. Gjennom stilken, deretter inn i pollenet; fra pollenet, inn i agnen; og fra agnen, dannet Det Kornet.

¹⁴⁰ Ingen, stilk, kvast, agn, som levde, de dannet (i sin tidlige vekkelse) en bærer av en viss porsjon av Frøets Liv; men, da de organiserte seg, forlot Livet det. Det er konstatert av all historie. Aldri en organisasjon som har gjort et fnugg etter at den organiserte seg. Den var død. Det er riktig.

¹⁴¹ Følg med, Livet beveger Seg videre nå. Det beveger Seg videre.

¹⁴² Legg merke til, hva de har gjort, alle disse har gjort, er bekreftet av historien helt nøyaktig slik menigheten er blitt, blir aldri nyttig for Ham igjen. Organisasjonen blir lagt på hyllen. Det har aldri vært, en menighet, i hele historien, som ikke døde, etter at den organiserte seg. Organisasjonen døde og oppstod aldri igjen. Kan dere ikke se det? Mennesker som er blinde, åpne deres øyne! Naturen og Ordet samarbeider og beviser det rett her at Dette er Sannheten, at det er Sannheten. Livet forlater stilken, for å danne kvasten; fra kvasten, danner Det agnen; og fra agnen, går Det inn i det Originale igjen. Legg merke til, blir aldri mer nyttig for Ham.

¹⁴³ Hvor iakttagbart dette livet er, på sin reise i hvetekornet, enn det er i treet. Gud kalte Sitt folk som et tre; ser dere, livet går ned, i et tre, og kommer opp igjen; går ned og kommer opp igjen; ser dere, det går ned og kommer opp igjen. Men, i hvetekornet, går det opp fra den originale stilken . . . gjennom stilken, kvasten, og agnen; og det som det passerer igjennom, dør, slik at det ikke kan gå tilbake gjennom det igjen. Hva er det? Det er ikke brukelig noe mer. Det går videre til sin fullkommenhet.

Amen! Ser dere ikke hvorfor Han aldri brukte en organisasjon? Han kan ikke komme tilbake igjen i den. Den er død. Men Livet går videre, fra det ene til det andre. Ser dere, de setter frem læresetninger, og tilfører. "Hver den som legger til ett ord, eller tar ett Ord bort," ser dere, han er utestengt fra Det. Det må være Livsfrøet som beveger Seg videre.

¹⁴⁴ Jeg bruker dette i en lignelse nå, om Bruden, Mesterverket som kommer frem. Siden Mesterverket falt, skal det oppstå et Mesterverk. Mesterverket falt i pinse- . . . i Nikea, Rom, i Nikea. Etter Nikea, Rom, kom Hun gjennom en prosess, men Hun kommer rett tilbake igjen til Mesterverket, fullkommengjort, for Hun er en del av Det Ordet som ble talt av Ham. Han vil ha "en Menighet uten flekk og lyte." Den vil på ingen måte være forbundet med noen slags organisasjon eller en denominasjon, det er fordømt. Den gikk gjennom de tingene, men den vil aldri forbli der.

¹⁴⁵ Legg merke til, frøet kommer oppover, Livet kommer oppover, går ikke tilbake. Det vil ikke bli en oppstandelse til etter dette. Livet kommer oppover, for å komme til sin fullkommenhet, en oppstandelse.

Legg merke til, agnen frembringer. . . Legg merke til, agnen støter det originale Frøet ut fra seg selv. I Åpenbaringen, det 3. kapitlet, finner vi dette.

¹⁴⁶ Husk nå, ingen andre menigheter ble Han satt på utsiden av, i Bibelen, av de Syv Menighetstider. Hvor mange husker det? Han gikk gjennom Menighetstiden, for å gå videre for å danne noe annet. Men, dette er Det. Det er ikke noe mer. Men Skulptøren har kommet tilbake til fullkommenhet igjen, Ordet. Skjønner? Ikke gå tilbake. Hvor annerledes Det er. Ja. Åh!

¹⁴⁷ Og legg så merke til, agnen, når den kommer frem, ser akkurat ut som Hvetekornet. Men når Hvetekornets Liv begynner å forlate agnen, for å gå inn for å danne Hvetekornet (Bruden), åpner agnen seg opp og eks-kommuniserer Hvetekornet. Er det riktig? Naturen, det er nøyaktig det den gjorde.

¹⁴⁸ I—i Åpenbaringen 3, finner vi at Laodikea Menighetstid satte Ham på utsiden. Nå, ser dere, det var ikke slik, tilbake i de andre tidsalderne, fordi det var ennå noe mer som skulle bli dannet. Det bare passerte gjennom og gikk videre til en annen. Jeg har fortalt dere, hele veien, det kommer ingen flere denominasjoner. Vi er ved enden. Og de satte Ham på utsiden fordi (hvorfor?) Han—Han—Han er Ordet, igjen. Han er lik den Ene som falt der nede. Han er den samme Doktrinen som kom frem fra begynnelsen.

¹⁴⁹ Og når Frø-Ordet begynner å vokse frem, skiller agnen seg fra Det. Livet forlater alle de andre, for å følge Det. Det er de sanne troende, de følger Livet hvor enn Livet går.

¹⁵⁰ Slik som i Israel, et fullkomment bilde, hvis vi hadde tid; jeg har bare noen få minutter igjen. Men i et fullkomment bilde, i begynnelsen, overalt hvor Ildstøtten gikk var Liv. Gud var det Lyset. Og jeg bryr meg ikke om det var midnatt, eller om de var på et nøye utsett sted; når Ildstøtten beveget Seg, lød trompeten og Israel beveget seg sammen med Den.

Halleluja! Og når trompeten lød, beveget Martin Luther seg ut med Den. Og han organiserte seg, drepte. . . ikke han selv; mannen etter ham. Og da tok Gud Livet ut av det, førte Det videre, la det ned i graven.

¹⁵¹ Deretter kom Wesley ut. Han så den store organisasjonen, så han lot en trompet lyde, for helliggjørelse, mer av Ordet. Skjønner? Da han gjorde det, beveget de seg ut, rett ut av—rett ut av Luther, rett inn i metodist.

152 Og da pinsevennene så Den, lot de en—en trompet lyde, det var tid for gavenes tilbakekomst. Ser dere hva de gjorde? De lot en trompet lyde, og ut kom de. Deretter organiserte de seg.

Men, husk, etter agnen, det er tre stadier vi kjenner til, det er ikke noe annet igjen utenom Hvetekornet. Å Gud! Og så blir Hvetekornet satt på utsiden av det hele. Amen og amen! Frø-Ord begynner å forme Seg, Livet blir brakt frem fra . . . Legg nå merke til, hvis Brudgommen, begynnelsen, den første, Brudgommen . . . Dette er Bruden som kommer frem.

153 Husk, Menigheten begynte på Pinsefestens Dag, og Den falt i Nikea. Den spirte, ikke slik som det ekte Hvetekornet, nei; det var noe av Livet der inne, men det spirte for å kunne danne en organisasjon. Og Han beveget Seg gjennom den organisasjonen. Og hva gjorde Det så? Deretter gikk Det, fra den organisasjonen, Det gikk inn i en annen organisasjon, gikk inn i et annet stadium av Ordet; rettferdiggjørelse, helliggjørelse, dåpen i den Hellige Ånd. Skjønner? Og etter hvert som det gikk gjennom denne stilken og prosessen, utviklet Det seg stadig mer.

154 Husk, det lille pollenet er mer, kvasten er mer likt Kornet enn stilken er. Og agnen er mer lik Kornet enn kvasten var. Men Kornet Selv er lenger enn det. Skjønner? Det bare brukte det for transport, for å føre Seg Selv gjennom.

155 Legg merke til, Bruden. Hvis Bruden, i begynnelsen, var Ordet, eller Brudgommen; og derfor hvis Bruden er tatt fra Brudgommen, må Den være Ordet også. Legg merke til, Bruden må være det.

156 Hvorfor, hvorfor må Brudgommen være Ordet manifestert, tydeliggjort? Er fordi Bruden og Brudgommen er Ett. Hun er bare en del som er slått av Ham. Der er Mesterverket. Det ble slått. Si . . .

157 Michelangelo kunne ikke lage det på nytt. Han kunne ikke sette den tilbake.

Men Gud kommer til å gjøre det. Han kommer til å bringe denne lille Bruden, som er slått, rett tilbake til det originale Ordets side. Og der er Han, der er Mesterverket, familien tilbake igjen i Edens hage.

158 Hvordan skal denne Bruden gjøre dette? Hvordan skal denne Hveten gjøre dette? Malakias 4 sier, i de siste dager, vil det bli gjenopprettet tilbake, (hva?) gjenopprettet tilbake slik som begynnelsen; ta det tilbake! “Jeg vil gjenopprette,” sier Herren, “alle årene gnageren, og slikkeren, og alle disse andre tingene har spist. Jeg vil gjenopprette igjen.” Malakias 4 sier, “Han skal gjenopprette folkets hjerter, og folkets Tro, tilbake til de originale fedrene igjen.” Skjønner? Vi ser dette rett fremfor oss, Menighet. Hvor er vi?

159 Nå, avslutter om noen få minutter. Jeg vil at dere skal legge nøye merke til noe som nettopp skjedde.

Malakias 4 er for å bringe tilbake, tilbake til det originale.

160 Hun er slått fra menigheten, fra menighets-legemet; slått med Sin Mester, av den samme grunn. Hun er Ordet. Akkurat slik som Josef ble slått fra sine brødre, fordi han var Ordet. Og Jesus ble slått fra Sine brødre, fordi Han var Ordet. Menigheten blir slått. . . Bruden blir slått fra menigheten, fordi Hun er Ordet. Der er stadiene igjen; et, to, tre, ser dere, helt nøyaktig.

161 Ordet, levende og i virksomhet, Bibel-Bruden, ikke en menneskelagd brud; Bibel-Bruden, slått og plaget av Gud. "Ingen skjønnhet så vi skulle ha vår lyst i Henne, men vi aktet henne likevel slått og plaget av Gud." Det er riktig. Hun står alene. Hun er slått fra alle denominasjonene, ifølge Åpenbaringen 3. Hun er slått ut av Laodikea Menighetstid som Hun ble oppfostret i. Skjønner? Denne Menigheten ble oppfostret i Laodikea Menighetstid; det er agnen. Men hvis de andre gikk . . .

162 Kan ikke dere pinsevenner se det, hvis det andre var agn og døde? Hvis det andre (stilken) måtte dø, hvis kvasten måtte dø, må agnen dø på samme måte; de tre stadiene av organisasjoner.

163 Og husk, du sa, "Vel, nå, det var masse kvaster som hengte seg på. Det var en masse av *dette*." Ja. Det hadde vært metodist, baptist, presbyterianer, lutheraner, Kristi menighet, alle disse andre små tingene som falt ned på det, blader og alt mulig hadde hengt seg fast på det, men det originale var reformasjonene, nå, ser dere.

164 Står alene, slik som Brudgommen, "forkastet av mennesker, foraktet, og forkastet av menighetene." Bruden står på den måten. Hva er det? Det er Hans Mesterverk, ser dere, det er Ordet som Han kan arbeide gjennom, manifestere. Forkastet!

165 Så, stilken, kvasten, og agnen, blir aldri Kornet, nei, men blir hele tiden mer likt Kornet.

166 Nå i innhøstningstiden, er Kornet tilbake til sitt originale Liv, tilbake til Bibelen. Malakias 4 sa det ville bli ført frem på den måten. Åh, åh, du store! Må ha alt! For å være slik, må Det ha hele Ordet. Er det riktig? [Forsamlingen sier, "Amen."—Red.]

167 Nå, hva sa Han, i Åpenbaringen 10, at ville finne sted? Hvorfor var reisen til Tucson? For å åpne for Menigheten. "I tiden til budbæreren, til den syvende engel, den syvende engels Budskap, ville hele Guds Ord bli åpenbart. Seglet, alt det som stilken har etterlatt seg, av hvorfor og alt om Det, ville bli åpenbart på denne tiden."

Er det hva Ordet sier? [Forsamlingen sier, "Amen."—Red.] Da, ser vi det. Så hvor er vi, ser dere, hvor er vi? Det er bare én ting, høsten er her. Hun er fullstendig moden. Hun er rede nå for Hans Komme. Legg merke til.

168 Nei, det vil aldri bli Det. I innhøstningstiden, er Frøet tilbake til sin originale tilstand, og må ha hele Ordet, for å kunne være Frøet. Nå, du kan ikke ha halvparten av et Frø; det vil ikke vokse. Skjønner? Det må være hele Frøet. Det må ikke manifest. . . Si, “Jeg tror på dåpen i den Hellige Ånd. Halleluja! Jeg tror på å tale i tunger.” Det er bare en del av Frøet, hm—hnh, men nå er det mer som er lagt til det. Halleluja! Skjønner? Livet, ikke gavene; Livet i gavene. Ser dere, ser dere hva jeg mener? Vi er i endetiden, brødre.

169 Stilk, kvast, agn, er døde og tørre nå. Det er bare én ting som må skje med det, er å bli samlet i Kirkenes Verdensråd for å bli brent.

170 Ordet har blitt kjød, nøyaktig slik Han lovet i Lukas 17, Malakias 4, og alle, ser dere, det er riktig, Åpenbaringen.

171 Alt ekte Liv som var i stilken, kvasten, og agnen, samles nå i Kornet, rede for oppstandelsen, rede for høsten. Alfa har blitt Omega. Amen. Den første blir sist, og den siste er den første. Frøet, som gikk ned, har kommet gjennom en prosess og blitt Frøet igjen.

Frøet, som falt i Edens hage, og døde der, kom tilbake. Fra det ufullkomne frøet som døde der, kom tilbake til det fullkomne Frøet, den Andre Adam.

172 Den første Eva som falt, og ble brukt i den andre reformasjonen. . . andre komme, ved å bringe frem et barn, har nå blitt den ekte Bruden igjen, Frøet, rett tilbake med det originale Ordet igjen.

Alfa og Omega er den samme. “Al- . . .” Han sa, “Jeg er Alfa og Omega,” Han sa aldri noe imellom. Hm—hnh. “Jeg er Alfa og Omega, den Første og den Siste.” Ja, sir.

173 Den første tjenesten og den siste tjenesten er den samme. Det første Budskapet og det (andre) siste Budskapet er det samme. “Jeg er, Jeg var i Alfa; Jeg er i Omega.” “Det skal bli en dag som ikke skal kalles dag eller natt, men i kveldstiden skal det bli Lys.” Ser dere, Alfa og Omega, det er blitt den første og den siste. Åh, du store, brødre, vi kunne stanset timevis ved det.

174 Det store mesterverket av en familie, den Andre Adam og den Andre Eva, nå klare for hagen, Tusenårsriket, amen, tilbake på jorden. Halleluja! Den store Skulptøren lot dem ikke bli liggende der. Han brukte tid, som Han gjorde gjennom de millioner av år, og formet det første fullkomne paret; og de falt. Nå har det vært gjennom tusenvis av år, Han har formet igjen, og nå er de her klare.

175 Mesterverket hadde kommet og slått ned; fra Hans side kom medhjelpen frem.

Og Hun er ført gjennom den samme prosessen. Nå er Hun tilbake her igjen; med hele naturen, Bibelen, og alt annet, viser her vi er.

Nasjonene bryter sammen, Israel våkner,
Tegnene som Bibelen forutsa;
Hedningenes dager er talte, (se på denne
søppelhaugen vi har), opprevet og nedtynt,
Vend tilbake, O dere atspredte, til deres eget.

Det er riktig. Du bør komme deg inn der raskt, hvis du skal dra.

Jeg er i ferd med å avslutte om bare cirka fem minutter, ti.

¹⁷⁶ Legg merke til det store mesterverket, i familien. Mannen og kona kan ikke virkelig være en familie uten at de er ett. De må være det. Hvis de ikke er det, er de ikke en god familie; kona trekker en vei, og mannen en annen. Det ville skape en fryktelig familie. Men i enighet, med kjærlighet til hverandre, det er en familie. Og nå var det Guds mesterverk, og alle de ekte familiene her nå portretterer det. Skjønner?

Og nå har Mesterverk-familien kommet igjen, Kristus og Hans Brud, klare for å komme. Den Andre Adam, Andre Eva, klare nå til å vende tilbake til Sitt Hjem. Og hele bildet har vært forløsning. Fra der det var, bringe det tilbake, ser dere, bringe det helt nøyaktig tilbake igjen. Etter. . .

¹⁷⁷ Her om dagen, da jeg stod her oppe i Christian Business Men. Mange av dere, antar jeg, var der. Da jeg hørte den lutherske presten, eller predikanten, eller som ga seg ut for det, stå der oppe og si noe så latterlig, og gjøre narr av det vi tror på. Og Full Gospel Business Men som hadde den mannen der, og sa det. Han hadde kragen snudd rundt. Mange av dem har det nå. Og han sa, "Nå, folk spør meg hvorfor jeg har kragen min snudd rundt, sa, 'Hvordan kan de skille deg fra en katolsk prest.'" Sa, "Det er ingen forskjell, og det burde det ikke være." Han sa, "Vi er alle Guds barn." Han sa, "Jeg kjenner en katolsk prest som er allestedsnærværende, ser dere, som kan være til stede overalt."

¹⁷⁸ Nå du kan ikke være allestedsnærværende uten å være allvitende. Gud er ikke engang allestedsnærværende; Gud er allvitende. Allvitende, som gjør Ham allestedsnærværende, Han vet alle ting. Men, for å kunne være et Vesen, må Han være i ett Vesen. Ved å være allvitende—allvitende, kan Han være allestedsnærværende. For, Han vet alle ting, og visste det før. . . Han visste, før verden begynte, hvor mange lopper, lus, hvor mange insekter, og hvor mange ganger de kom til å blunke med øynene, og alt om det, ser dere, for Han er allestedsnærværende. Du kan ikke være allvitende—allvitende uten å være uendelig. Og det er bare én ting som er uendelig; Gud. Amen! Og så vi. . .

179 Hva er det? Det er djevelen, som tar dem rake veien til slakteren. Alle sammen går inn, nøyaktig hva Bibelen sier. Og her er det, ser dere, kommer rett inn iblant pinseveennene, og trekker dem rake veien akkurat som . . . Hvilken tid!

180 Åh, etter det vitnesbyrdet, sa noen til meg . . . Jeg—jeg . . . Det var bra at jeg ikke sa for mye, for de ville sannsynligvis ha satt meg i fengsel der oppe. Men jeg bare tenkte, “Der er det.”

Folket som er undervist, forstår. “De vise skal kjenne sin Gud, på den tid,” står det i Daniel. Ja, sir. Ser dere, “De vise skal kjenne sin Gud.” De ser etter disse tingene.

181 Men da jeg så det skje, og pinseveennene stå der sammen med ham! Selv Oral Roberts så *slik* på meg. Jeg sa, “Åh, du store!” Hm! Men, stod der oppe med en utdanning, dannet, vet dere, og så videre.

182 Det er ikke slik Gud danner Sine. Han danner ikke Sine med utdanning. Han danner i ydmykhet, i—i kraft av Sitt manifesterte Ord, viser formen til Hvetekornet som Det gikk ut fra.

183 Nå, noen sa til meg, sa, “Broder Branham,” sa, “det er en ting jeg ikke kan forstå med deg.”

Jeg sa, “Hva er det?”

184 Stående der ute i en hall . . . Jeg antar, søster Dauch og dem, etter at jeg hadde håndhilst på Bill, og stod der; og alle gikk rundt hjørnet, og hele gruppen av mennesker. En forkynner trengte seg innpå, kragen snudd rundt, han sa, “Hvorfor er det slik at du alltid skjeller ut folket?” Han sa, “De menneskene tror at du er en Guds tjener, og vær vennlig og elskverdig mot dem, og alt.” Sa, “Hver gang jeg hører deg komme opp, skjeller du ut kvinner, for å ha kort hår, og for å bruke shorts, og ha på seg sminke, og alle disse andre greiene; og skjeller ut folket, og forteller dem hvor kalde og formelle og likegyldige de er.” Sa, “Hvorfor gjør du det?” Sa, “De menneskene elsker deg. Hvordan kan du være en kjærlig sønn av Gud og gjøre noe slikt?”

Jeg tenkte, “Herre, la meg svare denne smarte mannen. Skjønner? Bare la meg svare ham, et eller annet sted, som vil henge ham i hans eget rep.” Ja.

Jeg sa, “Vel,” jeg sa, “sir, har du noen gang lest om den store musikk-produsenten som het . . . den store komponisten som het Beethoven?”

Han sa, “Åh, ja visst, jeg har lest om Beethoven.”

185 Jeg sa, “Han rev sannsynligvis i stykker fulle papirkurver med kladdepapir, men han ga verden mesterverk.” Han åpnet ikke sin munn og sa ett ord til. Jeg sa, “Når han satt i arbeidsværelset sitt under inspirasjonen, skrev han noe ned. Han gikk inn i arbeidsværelset sitt og ba. Det var ikke

riktig, han krøllet det sammen og kastet det i papirkurven. Men da han var ferdig, i total inspirasjon, hadde verden et mesterverk.”

Åh, hvor Ordet skjærer, men Det skaper mesterverk; hm—hmh, tar bort alle agnene og stilkene. Det bringer fram Mesterverk.

¹⁸⁶ Jeg har syv minutter til å fortelle dere noe som skjedde i forgårs, for å komme ut i rett tid. Tredje juli, var jeg her borte og satt i . . . dette senteret her borte, kjøpesenteret rett her utenfor oss. Jeg har vært i Pigalle, i Roma, i Frankrike, og jeg har vært i New York City, Los Angeles. Men de mest vulgære kvinnene jeg har sett i mitt liv er Jeffersonville, Indiana. Jeg har aldri sett så mye simpelhet og skitt i mitt liv som jeg ser iblant de menneskene. Jeg satt der til mitt hjerte verket, og Herren gav meg en visjon.

Nå skal jeg fortelle visjonen. Jeg vet ikke om jeg kan tyde den, men jeg—jeg skal fortelle visjonen for første gang.

¹⁸⁷ Jeg kom inn i en transe. Og, da jeg gjorde det, var det Noen sammen med meg. Jeg så ikke Personen. Det var bare en Røst. Og jeg—jeg kikket. Og idet jeg—jeg kikket denne veien, sa Han, “Bruden vil komme til syne i en forhåndsvisning.”

Og jeg kikket, og der kom imot meg, og jeg så den—den vakreste gruppen av anstendige kledde kvinner jeg noen gang har sett i mitt liv. Men hver enkelt av dem, så det ut til, var kledd forskjellig. De hadde alle langt hår. Og de hadde på seg lengre ermer og skjørt, og så videre. Unge kvinner, de så litt, jeg vil si, kanskje rundt tjue.

¹⁸⁸ Nå har jeg Bibelen åpen her foran meg. Skjønner? Jeg kan bare si hva jeg har sett.

Hvis du sier, “Hva ser du på?” Jeg ser på en klokke. “Hva ser du etter?” Jeg ser etter mennesker, ser på mennesker. “Hva ser du på?” Jeg ser på Bibelen. Det er saken. Jeg forteller Sannheten. Det er hva jeg ser. Og jeg kan bare si hva jeg så. Jeg—jeg vet ikke hva det . . . alt om det. Jeg må bare fortelle dere.

¹⁸⁹ Men, da denne Bruden, Hun så rett på . . . Den ene snakket til meg, og jeg, stod sammen. Hennes øyne, Hun var den reneste, nydeligste folket jeg noen gang har sett i mitt liv. Så ut til at det kunne ha vært tolv stykker, eller mer, bare . . . Jeg vet ikke hvor mange det var ved siden av hverandre, men var bare en gruppe av dem. Og Hun gikk forbi, yndig, med en atmosfære. Og Hennes øyne opp, og fulgte med, idet Hun gikk forbi. Åh, Hun var vakker! Jeg kikket på Henne, og idet Hun gikk forbi. Han sa, “Nå skal vi betrakte . . .” Sa, “Det er Bruden.”

“Nå skal vi betrakte menighetene.” Og de kom. Jeg la merke til at de kom opp. Og da de kom opp, hver enkelt, så det ut til, ble verre. Jeg har aldri sett en slik simpel gruppe i mitt liv.

Og da Han sa, "Neste," hørte jeg et bråk. Og Den sa, "Neste," sa, "her kommer den amerikanske gruppen."

¹⁹⁰ Nå, jeg er en amerikaner, men dette—dette gjorde meg syk. Jeg er ikke veltalende nok til å, i en blandet forsamling, å uttrykke hva som fant sted. Jeg—jeg—jeg. . . Og dere vil måtte lese mellom linjene. Men da kvinnene kom, var lederen for dem en heks. Hun hadde en kjempelang nese og en kjempestor munn. Og alle sammen var kledd i noen slags under-klær her nede; men toppen hadde bare en stropp, som, bare en liten, omtrent en halv tomme stropp som gikk oppover og gikk rundt dem slik som *dette*. Og hver kvinne hadde noe i likhet med. . .

¹⁹¹ Mange av dere, for mange år siden, pleide å huske da vi pleide å klippe avisen, vet dere, avisen, og lagde en gammel flue-smekker? Hvor mange husker det? Dere vet. Ja, jeg tror de bruker det i karnival, vet dere. Henger ned på den måten, frynsete papir, sammenflettet papir.

De hadde noe de holdt nedentil, slik som *dette*, holdt nedentil. Hele *denne* delen var naken.

Og hver enkelt hadde håret klippet opp helt kort, og krusete greier over det hele slik som det, helt kortklippet hår; og fulle av sminke. Så absolutt ikke ut som annet enn gate-prostituerte.

Og de gikk med dette papiret, og, vulgariteten! Nå, papiret var det som ble holdt foran dem. Men da de gikk forbi skueplassen, på baksiden av dem. . . Og å se hvordan de gikk videre, med sin fremre og sin bakre del, og hvordan de oppførte seg!

Jeg sa, "Er det Menigheten?"

¹⁹² Og der gikk hun. Og de sang disse her twist-and-roll-sangene, vet dere, eller hva dere kaller det, gikk nedover og sang det og gikk forbi.

Jeg sa, "Er det Menigheten?" Og jeg stod der, og i mitt hjerte gråt jeg.

Og, denne heksen, er etter min mening ikke noe annet enn at hun er en. . . Hun er Kirkenes Verdensråd, som ledet dem rake veien ned veien der hun gikk. De gikk bort til venstre, og forsvant i kaos; fortsatt i takt med denne musikken og lagde helt merkelig lyder, og ristet med kroppene sine, én side og deretter den andre siden. Og så, på den måten, holdt på slik, mens de gikk.

¹⁹³ Og jeg begynte bare å bøye hodet, og Han sa, "Vent, Bruden må komme igjen."

Og jeg kikket, og her kom de igjen. Og de gikk forbi, nydelige små damer. De kikket alle sammen rett på meg, idet de gikk forbi. Og jeg la merke til at alle var kledd forskjellig.

Og en bakerst hadde ganske langt hår hengende nedover, og hadde snurret det rundt slik som *dette*; kan ha vært tysk eller noe lignende. Og jeg holdt øye med dem.

Og idet de begynte å gå vekk, kom to eller tre av dem, bakerst, liksom ut av takt, og jeg skulle til å rope til dem. Og de prøvde å komme inn i takten igjen. Og jeg så dem, akkurat da bare ebbet visjonen ut og gikk, fra meg.

¹⁹⁴ Nå, her er tydingen av den. Grunnen... Nå, husk, jeg var akkurat ferdig med å skrive... Jeg hadde ikke fullført, jeg hadde ikke skrevet disse notatene ennå. Men mens jeg talte, denne morgenen, oppfattet jeg hva det var, rett i prekenen min. La dere merke til, menigheten kom bare til syne... .

Nå, det er Sannheten, venner. Den Himmelske Far, Som skriver Ordet, vet at jeg forteller Sannheten. Skjønner? Jeg vet jeg bare sier Sannheten.

Og visste det ikke før inntil bare noen få minutter siden, så det ut til, eller helt nylig, ser dere. La dere merke til det? Bruden kom til syne to ganger; den første Sæden og den andre Sæden, begge var nøyaktig det samme. Og grunnen til at de var kledd... kledd fra ulike deler, er at Hun vil komme fra alle nasjoner, det vil utgjøre Bruden. Hver enkelt hadde langt hår, og ingen sminke, og virkelig pene jenter. Og de så på meg. Det representerte Bruden som kom ut av alle nasjoner. Skjønner? Hun, hver enkelt representerte en nasjon, idet de marsjerte fullkomment på linje med Ordet. Skjønner?

¹⁹⁵ Og, derfor, må jeg holde øye med Henne. Hun vil komme ut av takt med Ordet hvis jeg ikke følger med, når Hun går forbi, hvis Hun går forbi. Kanskje det vil bli min tid, når jeg har fullført, ser dere, når jeg er ferdig, eller hva enn det er.

¹⁹⁶ Hva? De var på vei tilbake. Prøvde sitt beste, og kom tilbake, kom akkurat på linje; fordi de—de kikket ut et annet sted, og fulgte med på den menigheten som nettopp hadde gått inn i kaos. Men to... De som var foran, aldri. De som var bakerst, bare to eller tre av dem, hadde på en måte trådt litt ut til høyre side, og så ut som de prøvde å komme tilbake på linje idet de gikk forbi. De hadde akkurat passert meg, åh, så langt som her til veggen, forbi meg. Og jeg stod der. Og deretter så jeg alt sammen bare bevege seg ut og forsvinne.

Men, legg merke til, menigheten kom bare til syne én gang, hver nasjon, menigheten. Men Bruden kom inn to ganger. Ser dere, ser dere hva det var? Nå, vet det ikke, men se på det med mitt Budskap denne morgenen. Vet ikke det. Skjønner?

¹⁹⁷ Frøet falt ned i jorden i Nikea. Det var det originale Frøet. Og Hun har kommet gjennom prosessen til disse denominasjonene, som bare oppstod én gang. Men Bruden vender tilbake igjen i de siste dager. "Jeg vil gjenopprette."

Ser dere, Mesterverket blir ført frem. Det var grunnen til at Hun kom til syne, på nytt, den andre gangen. Hun kom til syne den første gangen, deretter kom hun til syne den andre gangen. Og Hun var fullkommen, den andre gangen, slik som Hun var den første gangen. Å Gud, ha nåde! Skynd deg, skynd deg, skynd deg, Liv, kom inn i Hvetekornet, veldig raskt! Hm—hnh.

¹⁹⁸ Alle andre kom ikke til syne noe mer. De gikk ut, for aldri å komme tilbake igjen.

Men Bruden kom tilbake, for Hun var Alfa og Omega. Gud, den store Skulptøren, har dannet Seg et Mesterverk, for Det er en del av Hans første Mesterverk. Slik Han dannet i Edens hage, og tok en del fra, og dannet en annen del og den ble ødelagt og falt, nå har Han hele denne tiden bygget det opp igjen. Og Han brakte frem dette Mesterverket, og ble slått, for å . . . Den delen som ble slått, var for å bringe tilbake Mesterverket, igjen.

¹⁹⁹ Så, Mesterverket og Guds Sønn, Mesterverket og Bruden, og Den er en del av Ham, som må være oppfyllelsen av Ordet. Ordet har blitt oppfylt, og vi er rede for Herrens Komme.

²⁰⁰ Å den levende Guds Menighet, bøy deres hjerter og dere—dere selv innfor Gud. Disse tingene er sanne. Jeg vet at det høres slik ut, at en slik stor ting som det ville være, ville være så utbredt over nasjonene. Det ble aldri det. Han forandrer ikke Sin måte. Bare vær takknemlig, Menighet, vær takknemlige for at dere er der dere er i dag hvis dere er i Kristus. Fordi, dere ser, nå, og når det . . .

²⁰¹ Husk, alt Livet vil bli samlet rett inn i Hvetekornet, for oppstandelsen, men stilken må bli brent. Resten av det; agnen og alt, må bli ødelagt, og det vil det. Ikke stol på dine, de denominasjonene. Hold deg i Ordet, Livet, Gud og Hans Mesterverk.

²⁰² Så hva er det i Tusenårsriket? Kristus og Hans Brud, tilbake i Tusenårsrikets hage. Amen!

Jeg elsker Ham, jeg elsker Ham
Fordi Han først elsket meg
Og kjøpte min frelse
På Golgatas tre.

²⁰³ Det var der Han ble slått. “Vi aktet Ham for rammet, slått av Gud, og plaget. Men Han ble såret for våre overtredelser, Han ble såret for vår misgjerning.”

²⁰⁴ Er det noen her, denne morgenen, som ikke er i det Hvetekornet denne morgenen? Og ettersom Livet nå fjerner sin siste rest fra agnen, fordi agnen tørker ut. Hvor mange vet at pinsemenigheten tørker ut? [Forsamlingen sier, “Amen.”—Red.] Hva er det? Livet forlater det. Ærlig talt, det er forsvunnet.

Og hvis Bruden allerede er vist oss på forhånd, undrer jeg på om Bruden ikke allerede er istandsatt, da. [Broder Branham begynner å nynne, *Jeg elsker Ham.*]

. . . Jeg elsker Ham, jeg elsker Ham
 Fordi Han først elsket meg
 Og kjøpte min frelse
 På Golgatas tre.

²⁰⁵ Med våre hoder bøyet nå. Er det noen her som ønsker å bli husket? Hvis du føler at du ikke er. . .

Venner, det er helt opplagt. Jeg har aldri hatt en visjon i mitt liv, uten at noe skjedde, fulgte etter. Jeg forteller Sannheten. Alle disse andre gangene, hvis jeg har fortalt Sannheten, har Gud stadfestet det. Derfor, forteller jeg Sannheten denne gangen.

²⁰⁶ Jeg vet ikke hvilken tid vi lever i, men jeg vet at det ikke er noe som gjenstår. Det kunne ikke stå frem en politiker som kunne få rettet på dette. Politikken, nasjonen er ferdig. Å Gud! Kan dere, kan dere komme dypt nok ned til—til—til å føle det. Nasjonen er ferdig; ikke nasjonen, men nasjonene. Denne er den beste i gruppen, og den er ferdig. Så, hvis nasjonene er ferdig, er verden ferdig. Og menighetene, etter min mening, var pinsebevegelsen det beste de har hatt, men den er ferdig.

Å Gud, vær nådig mot oss!

²⁰⁷ Hvis du ikke kjenner Ham, vær så snill og skynd deg, skynd deg. Hvis du føler Livet, kom deg ut av. . . kom deg ut av din synd, kom deg ut av det som du er i. Kom til Hvetekornet, veldig raskt. Du vil dø i stilken, eller i agnen.

Be, mens vi synger nå. “Jeg elsker Ham.”

Det er opp til deg nå. Vi har ingen denominasjon, ikke noe. Vi har bare Kristus. Du er velkommen til å tilbe Ham, med oss, inntil Han kommer. Vi kan ikke sette navnet ditt i bok; vi har ingen bøker. Vi ønsker ditt navn i Livets Bok. Du kan bare gjøre det gjennom Fødsel. Vil du ikke gjøre det akkurat nå? Be Kristus om nytt Liv, om å ta deg inn, sette navnet ditt i Sin Bok, hvis det ikke er der. Deretter, kan du ha fellesskap med oss, vi vil gjerne ha deg. “Jeg. . .”

²⁰⁸ Kjære Gud, hjelp hver person nå å ransake seg, se om vi er i Ham. Du elsket oss. Du ble slått for oss, og vi aktet Deg for slått og plaget av Gud. Jeg ber, Gud, at Du må kalle hver enkelt. Herre, tal til mine barn, mine kjære, mine venner. Gi det, Herre, akkurat nå, gjennom Jesu Kristi Navn.

²⁰⁹ Ikke la noen vente for lenge, Herre. Ser veldig nærme ut. Høsten er i sannhet moden. Den store skurtreskeren til Gud vil feie gjennom landet en av disse dager, strå vil fly til alle kanter; men Hveten skal samles til kornlageret, tatt opp, for i Den er Livet. Gi, Herre, at ethvert bønnebegjær må bli besvart, hver bønn bli manifestert fremfor Deg.

²¹⁰ Jeg ber for dem, Herre. Jeg ber om at Du ikke må la noen som er her gå fortapt, Herre. De—de—de har vanskeligheter; de—de—de kjører hundrevis av miles. Og hva enn vi trenger, gi det til oss, Herre, hva enn som er godt for oss, Herre; ikke hva som er godt i våre øyne, men hva som er godt i Dine øyne. Vi ønsker å stå som en ren jomfru som er blitt tuktet, irettesatt av Gud, slik at vi kan bli rensset fra våre synder. Og jeg ber for dem, Herre.

²¹¹ Jeg—jeg—jeg vet ikke hvordan jeg skal be. Vi—vi snakker til den Mektige Gud. Og hvilket menneske er det, hvilken dødelig kunne fremsi den rette slags bønn fremfor den levende Gud? Men, Herre, mine ord som er uttalt feil, og mine—og mine substantiver og pronomener på—på feil sted; hvis Du kunne plukke ut ABCen for en liten gutt en dag, og—og lage en setning, kan Du—Du overse mine substantiver og pronomener og bare se på hva jeg tror, Herre.

Jeg tror på Deg. Jeg tror dette Ordet. Og jeg tror for hver enkelt her. Og jeg—jeg bringer dem til det Alteret, Herre, ved tro, der Blodet til Hans Sønn Jesus er mellom oss og Mektige Jehova. Og Blodet skal tale for oss. Da Du slo Ham på Golgata, sa Du, "Tal!" "Hør Ham!" "Og Blodet," sier Bibelen, "taler større ting enn blodet fra lam i det Gamle Testamentet, for Kristi Blod taler større enn Abels blod; større ting." Og tal, Herre, forløsning for oss, idet vi roper gjennom Blodet.

²¹² Mektige Livets Far, inkludér oss, Herre. Hvis vi—hvis vi har syndet, ta det bort fra oss. Vi, vi ønsker ikke å være på den måten, Herre. Det er ikke vår intensjon.

Og vi innser at vi lever på en slik forferdelig, mørk vei. Slik som vi sa i begynnelsen, vi er på vei oppover et fjell, gjennom ulendte steder. Mørk er stien, men vi bærer Lyset. Må vi se, steg for steg, idet vi går nå; inntil vi møtes, slik som *En Pilgrims Vandring*, inntil vi til slutt når toppen av Fjellet. Veiled oss, O Hyrde. Mektige Jehova, led oss ved Din Ånd.

²¹³ Og vi vet at vi er langt fra et mesterverk; men vi ser der vi er hugget fra, det virkelige Mesterverket, og vi stoler på Ham. Bare ta oss til Ham, Herre. Gi det, Herre.

²¹⁴ Helbred alle de syke menneskene her, Herre. "Vi aktet Ham for slått og plaget. Men Han ble såret for våre overtredelser." Guds Mesterverk ble slått. "Og Han ble såret for våre overtredelser; ved Hans sår ble vi helbredet." Helbred de syke, Herre, i Ditt Guddommelige Nærvær nå, mens vi vet at Du er her.

²¹⁵ Rens våre sjeler, våre hjerter, fra alt ondt, alle dårlige tanker, alt ondt snakk, alle ting som er galt. Rens oss. Og vi ber, Far, at Du må helbrede vår sykdom, og la oss gå herfra og føle at vi er Dine helliggjorte barn. Og med Blodet over oss, taler vi gjennom Blodet, Ordet. Gi det, Herre. Vi ber i Jesu Kristi Navn. Amen.

216 Gud Fader, på disse lommeterklærne, salv dem med Ditt Nærvær, Herre. Må Ditt Nærvær være med dem hvor enn de går. Hva enn de blir lagt på, på en hvilken som helst syk kropp, må de bli helbredet. Og hva enn, hvis det er et ødelagt hjem et sted, sett det i stand, Herre, den store Skulptøren. Gi det, Herre.

217 Form oss, og gjør oss til Guds sønner og døtre. Vi tror Bruđen får sin siste finpuss nå. Den vil bli slått fra alle organisasjonene, fullstendig, og deretter vil den store høsten være her. Inntil da, Herre, gjør dem sunne og glade, til å tjene Deg. I Jesu Navn. Amen.

Jeg elsker Ham, jeg... (Elsker du Ham virkelig?)
 Fordi Han først elsket meg
 Og kjøpte min frelse
 På...

218 Forstår dere nå hvorfor jeg irttesetter dere? Det er ikke fordi jeg elsker dere... ikke fordi jeg ikke elsker dere. Jeg elsker dere. Jeg ønsker et Mesterverk for Mesteren. Jeg må kanskje rive noen få ut på denne måten, men jeg vil få et Mesterverk, en av disse dager, hvis jeg holder det rett på dette Ordet. Riktig.

219 Nå, Jesus sa, "Ved dette vil alle forstå at dere er Mine disipler, når dere har kjærlighet til hverandre." Vi skulle ha så stor kjærlighet til hverandre!

Velsignet er de bånd som binder
 Våre hjerter i kristen kjærlighet;
 Fellesskapet av beslektede sinn
 Er slik det er der Oppe.

La oss ta hverandres hender.

Når vi skiller lag,
 Gir det oss smerte innvendig;
 Men vi skal fortsatt være forenet i hjertet,
 Og håpe å møtes igjen.

Ta Jesu Navn med deg,
 Sorgens og smertens barn;
 Det vil gi deg glede og trøst,
 Ta det overalt hvor du går.

Kjære Navn, Å hvor skjønt!
 Jordens håp og Himmelens glede;
 Kjære navn, Å hvor skjønt!
 Jordens håp og Himmelens glede.

Husk nå, på din reise:

Ta Jesu Navn med deg,
 Som et skjold for all bekymring;
 Når fristelser rundt deg sa-... (Hva gjør du da?)...-mles,
 Bare hvisk det hellige Navnet i bønn.

Å skjønnne Navn, Å hvor skjønt!
Jordens håp og Himmelens glede;
Kjære Navn, Å hvor skjønt!
Jordens håp og Himmelens glede.

Inntil vi møtes!

La oss bøye våre hoder. Åh, jeg elsker å synge!

Inntil vi møtes ved Jesu føtter;
Inntil vi møtes! Inntil vi møtes!
Gud være med dere.

MESTERVERKET NOR64-0705
(The Masterpiece)

Dette budskapet av broder William Marrion Branham som opprinnelig ble talt på engelsk søndags morgen, den 5. juli, 1964, i Branham Tabernacle i Jeffersonville, Indiana, er tatt fra et lydbånd opptak og trykt uredigert på engelsk. Denne oversettelsen på norsk er trykket og gitt ut av Voice Of God Recordings.

NORWEGIAN

©2015 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Informasjon om opphavsrett

Alle rettigheter forbeholdes. Denne boken kan skrives ut på en privat skriver for personlig bruk eller deles ut gratis, som et verktøy for å spre Evangeliet om Jesus Kristus. Denne boken kan ikke bli solgt, reproduisert i stor skala, publisert på en nettside, lagret i et mottakersystem, oversatt til andre språk eller bli brukt for å samle inn penger uten uttrykkelig, skriftlig tillatelse fra Voice Of God Recordings®.

For mer informasjon eller vedrørende annet tilgjengelig materiale, vennligst kontakt:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org